

JURAJ GERBEL

OTOČ SA

www.jurajgerbel.sk

Napísané v 2018.

Pôvodne uverejnené a vydané v 2019 na Slovensku.

Autor a vydavateľ: © Juraj Gerbel

Obálka: © Juraj Gerbel

Portrét: © Alexandra Petříková

© Otoč sa

Všetky práva vyhradené.

Obsah knihy podlieha autorskému právu. Akékoľvek používanie obsahu, alebo jeho časti, je možné len s písomným súhlasom majiteľa.

ISBN: 978-80-570-1068-5

www.jurajgerbel.sk

Dana Hlavatá, spisovateľka:

„Literárny debut Juraja Gerbela *Otoč sa* je písaný pútavým štýlom a keby som nevedela, že je to prvotina, po jej prečítaní by som si povedala, 'tak toto bolo napísané fakt profesionálnym perom a vyzretým autorom.' Spisovateľ má bohatú slovnú zásobu, rozvinutú fantáziu a napínavý dej opisuje tak, akoby ho sám prežil. Tému a žáner, aký si zvolil, je pre čitateľa atraktívny a nedovolí mu odtrhnúť sa od knižky, kým neprečíta poslednú stranu.“

Štefan Kurilla, majster bojových umení:

„Musím povedať, že prvotina Juraja Gerbela, *Otoč sa*, ma veľmi prekvapila - v pozitívnom slova zmysle. Dej je svižný, zápleтка napínavá a plná zvrátov, prostredie zaujímavé a štýl písania naozaj pútavý. V knihe vidím veľký potenciál a už teraz sa teším na pokračovanie.“

Igor Bobko, huslista Slovenskej filharmónie:

„Mysteriózno-detektívny román, ktorý čitateľa veľmi rýchlo vtiahne do deja dvoch rôznych krajín. Autor pútavou formou približuje svet bojového umenia Muay Thai a objasňuje, čo všetko sa skrýva za oponou, mimo pohľadu verejnosti.“

Lucia Kopecká, majiteľka jazykovej školy Lemon:

„Je to naozaj pútavý príbeh popísaný v úžasných opisných detailoch, vďaka čomu som sa cítila akoby vžitá do hlavnej postavy knihy. Dej je popretkávaný mnohými hlbokými úvahami o živote, hodnotách, spravodlivosti, ktoré ma donútili z času na čas sa vždy na chvíľku zastaviť v čítaní, pozrieť sa von oknom a zamyslieť sa. Autorovi sa podarilo dokonale skombinovať prvky akcie, lásky (medzilidskej príťažlivosti?) a psychológie (zamyslení?) a podať to spôsobom, pri ktorom sa nebudete vedieť odtrhnúť od knihy.“

Martin Chudík, básnik:

„Kniha Otoč sa je napínavým románom, ktorý čitateľa vtiahne do pútavého príbehu hlavného hrdinu plného akčných, hororových či mystických zážitkov. Dej knihy sa odohráva v Bratislave a v Bangkoku. Tento kontrast pridáva románu na atraktivite a zároveň odhaľuje atmosféru exotickú destinácie, akou Thajsko bezpochyby je.“

Venované Vám, čitateľovi, pre ktorého kniha vznikla. Ďakujem za prejavovaný záujem – veľmi si ho cením.

1

Rozhodnutia. Človek ich niekedy zvykne oľutovať. Zlé rozhodnutie neexistuje – tomu ma život učil už od útleho detstva. Je to veľká pravda. Nech urobíš čokoľvek, má to svoj význam. Vieš sa z toho poučiť. Stačí iba mať oči otvorené, uši nastražené a do budúcnosti sa chybe vyvarovať; prípadne si pristrihnúť hrebienok. To áno. S pýchou som mal z času na čas problémy. Ocitol som sa ale v tejto situácii pre svoje príliš silné ego? Naozaj som si potreboval niečo dokázať? Zaslepili ma vlastné predstavy a spôsobili, že som vliezol priamo do pasce nepriateľa? Zlé rozhodnutie neexistuje. Je to veľká pravda, no prídu chvíle, keď o nej každý jeden z nás zapochybuje. A teraz, dva týždne od prvého stretnutia, tá chvíľa prišla na mňa: keď si navliekol rukavice, spustil kameru a k rozkroku mi priložil ostrú čepeľ.

γo γo γo

Necelé dva týždne predtým. Presne povedané: dvanásť dní. Krátky časový úsek, ktorý človeku ubehne ako voda. Čím je navyše starší, tým mu subjektívne čas uteká rýchlejšie. Stačí si spomenúť na vlastné detstvo: dvojhodinový film si dieťa pozrie a má dojem, že trval prinajmenšom tri hodiny. Päťdesiatnik však má dojem, že za chvíľu vedia uplynúť celé roky. Ja síce päťdesiat rokov ešte ani zďaleka nemám, no podobný pocit z času na čas prepadne i mňa: hlavne keď sa mi život prevráti hore nohami. A naberie smer, aký by ma bol zaskočil ešte aj za starých čias.

„Vie niekto, odkiaľ pochádza anglické slovo *human*?“

Predostrel som otázku. Som v prednáškovej sále na prvom poschodí. Meria vyše tridsať metrov a po väčšine dĺžky sa ťahajú drevené lavice so skladateľnými sedačkami. Okrem mňa sa nachádza v miestnosti iba ďalších deväť ľudí: dvaja študenti a sedem študentiek. Učiteľstvo anglického jazyka – skoro ako všetky ostatné humanitné vedy – priťahuje viac ženy než mužov. Dve tretiny prítomných sa hrajú s telefónom alebo

iným spôsobom dávajú najavo nezáujem o danú problematiku. Zvyšok si sporadicky píše poznámky.

Na otázku neprišla žiadna odpoveď. Interakcia na slovenských školách medzi učiteľom a žiakom je mizerná. Kto sa aktívne hlási a zapája do priebehu hodiny, je považovaný za šplhúňa. Zahraniční lektori, zvyknutí na školstvo v západných krajinách, sa neprestávajú diviť, keď prídu pracovať na Slovensko. Pasivita miestnej mládeže je vskutku obdivuhodná. Nie vždy. Česť výnimkám. Pokynul som ryšavej dievčine v druhom rade odpredu.

„Monika, čo si myslíte vy?“

Zamyslela sa. Po troch sekundách úporného uvažovania pokrútila rezolútne hlavou a odvetila: „Prepáčte, vypadlo mi to.“

„Anglické slovo *human* pochádza z latinského koreňa *humus*.

V tejto súvislosti stojí za zmienku etymologické a sémantické prepojenie s našim slovenským pojmom „humus“. V latinskom zdroji ide o *zem*. Vidíme teda, ako úzko je biblické ponímanie vesmíru – charakterizované tézou *Boh stvoril človeka zo zeme* – napojené na základy európskej civilizácie a aké pevné puto existuje medzi týmito dvomi svetmi. Vo svetle nového poznatku naberá starobylá múdrosť *Prach si, v prach sa obrátiš* o mnoho hlbší význam.“

Pár nadšencov si túto zaujímavosť zapísalo do svojich počítačov. Dnes sotva kto používa pero a papier. Ostatní ju nechali vojsť jedným uchom dnu a vyjsť druhým von. Hodina ubehla. Nastal čas prednášku rozpustiť.

„To je na dnes všetko. Ďakujem za pozornosť a prajem vám pekný zvyšok dňa.“

Rad radom sa študenti dvíhajú zo svojich miest. Každú tvár poznám – patria medzi dôverne známych, pravidelných účastníkov kurzu. S jednou jedinou výnimkou: príťažlivá plavovláska, ktorá si sadla úplne dozadu, prišla dnes prvýkrát. Všetci opustili miestnosť. Ostal som v nej sám. Zmazal som niekoľko poznámok, ktoré som napísal zeleným perom na bielu tabuľu, vypol premietací projektor a zatiahol plátno. Rozostrel som rolety na oknách, vpustil dnu posledné zvyšky svetla; pochmúrny zimný deň sa

pomaly blíži ku koncu a slnko bude čochvíľa zapadať. Zobral som si učebné pomôcky a pobral sa von zo sály do kabinetu.

Zaujímavé. Zatiaľ sa mi nepodarilo navyknúť si na život na Slovensku. V Európe. Dušou som stále *tam*. Rád by som, ale srdcu, zdá sa, nerozkážeš. Ani na každodenné rozprávanie po slovensky som si ešte úplne nezvykol – a to i napriek tomu, že som z jednej polovice Slovák. Všetko chce čas. Musím vyčkať a veci sa postupne zmenia. Určite.

Práve som sa vrátil z prednášky o etymológii anglického jazyka. Vošiel som do svojho kabinetu a po rutinnej hodine si sadol na kancelársku stoličku. Rovno oproti dverám. V skutočnosti ten kabinet, samozrejme, nie je môj. Delím sa oň s tromi ďalšími vyučujúcimi: jeden z nich je absolvent PhD., jeden ešte len o titul doktora filozofie usiluje – rovnako ako ja – a tretí je iba magister. Niežeby to bolo na škodu. Magisterský titul získal pred siedmimi rokmi a odvtedy ani raz neprejavil záujem ísť po akademickom rebríčku hodností vyššie. Veď aj načo. Sám si túto otázku miestami kladiem, no zatiaľ vždy vyhralo rozhodnutie dotiahnuť to do konca. So štúdiom som začal pred necelým pol rokom.

Celý kabinet mám zatiaľ len pre seba. Sedím a pozerám na stenu vedľa dverí. Roboty mám dosť, ale v poslednej dobe mi vyhovuje počas dňa skúsiť niekedy vypnúť myseľ a nad ničím pre zmenu neuvažovať. Ako kedysi. Kto niekedy raz vyskúšal kompletne vyprázdniť vlastné myslenie, určite zistil, aké to je ťažké. Myšlienky, myšlienky, myšlienky; vír rozbúrených dojmov a vnemov sa začne hrnúť hore-dole pred vnútorným zrakom. Až človek získa dojem, že byť naozaj „prázdny“ asi ani nie je možné. Omyl, možné to je. Mne sa to podarilo, viackrát. Svojho času som v tom bol dokonca dosť dobrý. Teda aspoň to som si o sebe myslel. Čo sa netrénuje, to sa zabúda. Alebo to je ako s bicyklom? Ak sa raz naučíme na ňom jazdiť, už to nikdy úplne nezabudneme? Kto vie. Ja som rozhodne svoju schopnosť úplne si vyčistiť myseľ stratil.

Ako tak hľadím na bielu stenu vedľa dverí, pocítil som čosi zvláštne: prúd smerujúci ku mne. Prúd čoho? Nevie. Nazývam to pohybom. Pohyb v neurčitom slova zmysle. Nikdy som to priveľmi neanalyzoval, pretože som vždy vedel, čo ten pohyb prináša: alebo inak povedané, koho ten

pohyb prináša. Zakaždým, keď som intuíciou vycítil podobný prúd pohybu, niekto za mnou o chvíľu prišiel. Väčšinou s prosbou. Zaujímavé ale bolo, že tento prúd som zaregistroval jedine v stave vyprázdnenej mysle. Asi som predsa len úplne všetko nezabudol.

O päť sekúnd neskôr sa ozvalo klopanie na dvere.

Spustil som zrak zo steny vedľa dverí a podišiel k nim. Otvoril som ich. Predo mnou stojí mladučké dievča: krásne, nižšie, štíhle. Blond vlasy. Zvodné oči. Podľa všetkého moja študentka. Dnes prišla na prednášku prvý raz, hoci zimný semester začal pred tromi mesiacmi. Jediné, čomu sa na nej venovala, bolo ťukanie do mobilu. Pozeráme sa na seba. Stojím na prahu dverí, držím ich dokorán otvorené. Vidím obe jej ruky, keďže v nich má telefón. Na displeji badať rozpísanú správu. Písala ju, pokým som jej neprišiel otvoriť. Správa, na ktorú chce odpovedať, obsahuje srdiečka – hneď tri. Asi jej píše frajer. Alebo kamoška. Alebo frajerka? Kto dnes už vie.

„Dobrý deň, pán doktor,“ povedala, akonáhle zdvihla zrak od mobilu. Prízvuk znel akosi tvrdo, akoby bola z Dánska. Alebo Švédska.

„Ešte nie som doktor.“

„Aha, prepáčte, tak teda, dobrý deň, pán magister.“

„Kašlite na tituly, slečna. Ako vám pomôžem?“

„Ja môžem skôr pomôcť vám.“

„Prosím?“

„Vysvetlím. Ste tu sám? Smiem vojsť?“

Áno, som tu sám a áno, smie vojsť. Dlhو som neváhal. Ustúpil som doprava a nechal ju vstúpiť do kabinetu. Ovanula ma prenikavá vôňa jej drahého parfumu. Nie je mi nepríjemná. Bez opýtania ihneď zamierila k pohovke umiestnenej pri stene, na ktorú som ešte pred chvíľou tak uprene hľadel. Sadla si na ňu. Ja som zasa podišiel ku svojej vysedenej kancelárskej stoličke. Tak sme sa obaja ocitli oproti sebe, asi štyri metre vzdialení. Neprisunul som sa bližšie. Musím uznať, že na ňu sa pozerá lepšie ako na stenu nad ňou.

„Ako mi teda môžete pomôcť?“ nadviazal som na rozhovor.

„Ste Andrej Bojar?“

Prvý raz na prednáške; ani nepozná moje meno.

„Na začiatku semestra som sa predstavil. A v AISe vidíte tiež moje meno.“

„Nie som vašou študentkou a netuším, čo je to AIS.“

„Akademický informačný systém. Takže predpokladám, že ste sa neprišli so mnou porozprávať o etymológii angličtiny, však?“

„Váš úsudok je fenomenálny,“ odvetila uštipačne.

„Slečna, urýchlime to: áno, som Andrej Bojar. A vy ste?“

Nepatrne prikývla hlavou, akoby som jej tým čosi potvrdil.

Odvetila: „Vy ma nepoznáte? Nikdy ste ma pred dnešným dňom nevideli?“

„Koľká to škoda, ale nie.“

„OK. Myslela som si.“

Telefón stále drží v oboch rukách, prsty nachybané: už len pokračovať v rozpísanej správe. Rozhodla sa nepokračovať. Namiesto toho ho položila na stôl pred seba, siahla do kabelky a vytiahla z nej zápisník.

Položila ho na stôl vedľa telefónu a pozrela sa mi do očí so slovami:

„Koľko ste už na Slovensku?“

„Ako to myslíte?“

„Kedy ste sa vrátili z Thajska?“

Ďalšia zvláštna otázka. Som síce Slovák, ale rovnako by ma mohli označiť za Brita. Narodil som sa v Bristole. Moja matka je Slovenka a otec bol Angličan, s bulharskými koreňmi. Keď som mal tri roky, presťahovali sme sa na Slovensko, kde som aj sčasti vyrastal. Veľa času som však trávil v zahraničí: nielen v Anglicku, no prevažne v Thajsku, kam ma otec pravidelne brával. Naposledy som tam bol pred rokom a pol, než som tú krajinu definitívne opustil. Odkiaľ o tom ale vie toto dievča? Odvetil som:

„V júli 2016.“

Prikývla, ako keby som jej potvrdil ďalšiu vec. Pokračuje:

„Mám tu pre vás niečo,“ očami ukázala na zápisník položený na stole, „nechám vám ho tu. Prečítajte si ho, prosím. Nezaberie vám to veľa času, väčšina strán je aj tak prázdna alebo vytrhnutá. Je to však veľmi dôležité: aj pre mňa a, ako zistíte, aj pre vás. Nájdete v ňom číslo na mňa. Keď všetko v zápisníku prečítate, poprosila by som vás hneď mi zavolať. Potom sa stretneme a dohodneme čo ďalej.“

Pozerám na ňu. Sedí štyri metre predou mnou na starej pohovke. Na sebe má čierne obtiahnuté šaty končiace tesne pod pásom. Nohy jej zakrývajú tmavočervené silonky a obuté ma ukážkové čierne topánky na vysokom podpätku. Na okrajoch topánok sa blyštia kamienky. Nie lacné oblečenie. Možno jej ho kúpil frajer. Alebo otec. Alebo celé dni voľakde pracuje na čiastočný úväzok, aby si niečo zarobila. Rozhodne však nevyzerá ako brigádnička. Pomrvil som sa na svojej kancelárskej stoličke a povedal:

„Zaujímavé. Vyskúšajme to teraz menej mysteriózne. O čo ide?“

„Prepáčte, pán Bojar. Musím už ísť a bohužiaľ nemám čas nič viac vysvetlovať. Všetko podstatné nájdete v zápisníku. Následne sa porozprávame bližšie. Zavolajte mi, prosím. Ďakujem.“

Vzápätí sa postavila, telefón vzala do ruky, troma krokmi prešla ku dverám, otvorila ich, vyšla von z kabinetu a bez otočenia za sebou zatvorila. Následne som už len počul ťukanie jej podpätkov na chodbe, ako vyrazila doľava smerom ku schodom. Zjavne von z fakulty.

V kabinete som opäť ostal sám. Cítim jej výraznú vôňu, ktorú v miestnosti zanechala. Na pohovke ostalo po nej vysedené miesto. Hoci tam pobudla iba krátko. Mám chuť nič neriešiť. Som akýsi nesvoj. Namiesto toho som sa ale postavil z kancelárskej stoličky, prešiel ku stolu a vzal do rúk zápisník. Nieкого poznámkový blok, zdá sa.

Na obale tvrdej väzby je fotka košatého listnatého stromu; listy sú zelené. Strom stojí osamelo na rozsiahlej, rovnej lúke. Okolie nie je dobre vidno, pretože nad krajinou sa počas fotenia spustila hustá hmla. Na zadnej strane záber pokračuje. V pozadí badať matné obrysy iných, podobných stromov. Celkovo námet pôsobí pochmúrne. Zošit má sto listov. Tak aspoň tvrdí číslo na boku. No na prvý pohľad vidno, že má oveľa menej. Nieкто ho očividne intenzívne používal, súdiac podľa obitého a ošúchaného vzhľadu.

Otvoril som ho. Veľká väčšina strán je vytrhnutá. Na konci ostalo niekoľko zachovaných. Prvá z nich je prázdna. Otvoril som druhú stranu v poradí. Prázdna. Otvoril som tretiu. Zbadal som niekoľko odrážok. Vedľa každej odrážky stojí krátka konštrukcia bez slovesa, napísaná dôverne známym písmom, rukou systematického človeka. Prečítal som prvú v zozname, približne uprostred strany:

Name and surname: Simona Boyar.

2

Na týchto päť slov som hľadel niekoľko sekúnd. Prepis do slovenčiny by znel: Simona Bojarová. Som zmätený. Náhody neexistujú. Každá náhoda je iba nepoznanou zákonitosťou. Rovnako nebude náhoda, že zápisník, ktorý sa mi práve dostal do rúk, obsahuje moje priezvisko. Odrazu sa dvere do kabinetu otvorili a dnu vošiel môj kolega: ten magister, ktorý kašle na titul PhD. Svižným krokom pribehol ku svojmu stolu umiestnenému rovno oproti dverám na opačnej strane miestnosti, vedľa môjho. Položil naň učebné materiály a pozrel sa na mňa. Ešte stále postávam pri pohovke a v ruke držím poznámkový zošit.

„Andrej, človeče, práve okolo mňa prešla taká riťula, to keby si videl!“

Mišo nemá chybu: aj keď sa to na fakulte atraktívnymi študentkami len hemží, nikdy sa neprestáva radovať nad krásou každej jednej z nich.

„Ale nevrav. Mala čierne obtiahnuté šaty a tmavočervené pančušky?“

„To ako vieš?“

„Stretol som ju pred chvíľou. Na chodbe... Počuj, poznáš ju z videnia?“

„Že len z videnia! Včera som sa s ňou v hale bavil. Ved' som ti o nej hovoril! Vrazil som ti, že som dolu v hale stretol babu, čo vyzerá úplne ako jedna moja študentka z fonetiky. Neveril by si. Postava, tvár, vlasy, ako by si z oka vypadli. Aj preto som sa jej hneď prihovril.“

Mišo už mi hovoril o mnohých slečnách. Tento konkrétny rozhovor si neviem vybaviť. Odvetil som:

„Nespomínam si. Nepamätáš si náhodou aj jej meno?“

„Jasné, takéto výstavné kusy si držím v merku. Predstavila sa ako Martina.“

„Martina? Nie Simona?“

„Kdeže, určite Martina.“

„Hm... aká?“

„Netuším. Aj som sa pýtal, však vieš, že si ju nájdem na Facebooku, no nechcela povedať. Aj teba zaujala, čo? Môžeme ale na ňu rovno zabudnúť, obaja. Podľa mňa má frajera; taký týpek potom po ňu došiel na čiernom parádnom Lexuse, sa obližovali asi desať minút, keď nastúpila. Som z okna videl.“

„Škoda.“

„Čo? Že má frajera?“

„Nie, že nevieš priezvisko.“

„Andy, haha, vidím, že v tom máš jasno: frajer-nefrajer, chceš ísť do toho. Nuž, ako sa vraví, nie je to vada na kráse, všakže?“

„Rozhodne nie,“ odvetil som a pozrel sa na zápisník.

Mišo sa otočil ku stolu. Potom sa ale rýchlo obrátil späť ku mne a začal šmátrať vo vrecku svojej košele.

„Napadlo mi inak: mám tu pre teba kontakt na svojho strýka. Vieš, toho doktora, čo rieši kosti, pohybový aparát, a tak. Zavolaj mu niekedy, je fakt skvelý!“

Podal mi malú bielo-zelenú kartičku. Vľavo v rohu je znázornený prierez kosťou a miesto napojenia kĺbovej hlavice. Obrázok je zmenšený a štylizovaný. Napravo sa píše: „Ladislav Čihák – odborník na anatómiu a embryológiu pohybového systému“. Dole je telefónne číslo. Pravda. Moje kĺby a šľachy nie sú v najlepšom stave. V minulosti dostávali výrazne zabrať. Asi by som mal ísť pozrieť tohto odborníka a popýtať sa ho na názor.

„Ďakujem, Mišo.“

„Za máličko. OK, idem si ja tu robiť svoje veci. Ten seminár o fonetike sa nezapíše sám od seba.“

Viac pozornosti mi už nevenoval. Sadol si za stôl, otočil sa, vypol spiaci režim počítaču a akonáhle sa rozsvietila obrazovka, začal nahadzovať údaje z poslednej hodiny do systému. To by som mohol urobiť aj ja. Teraz sa mi ale nechce. Zbral som preto vetrovku, rozlúčil sa s Mišom a vyšiel z kabinetu na chodbu. Z vešiaka som si ešte prehodil cez rameno koženú tašku. Zápisník som do nej neuložil, stále ho držím v ruke. Zbehol som po schodoch dolu. Pred pár minútami tadiaľ kráčala Martina, pravdepodobne keď po druhýkrát stretla Miša... Takže Martina je jej meno.

S výnimkou vlastnej matky a sestry som nikdy žiadnu Bojarovú nepoznal. V strednej Európe je mnoho iných, častejšie sa vyskytujúcich mien. Bojar bolo pôvodne označenie pre príslušníka najvyššej feudálnej spoločenskej vrstvy v Kyjevskej Rusi, prvom bulharskom cárstve; ešte v stredoveku. Neskôr sa rozšírilo do Valašska a Rumunska, až sa z neho stalo regulérne priezvisko. Ale na Slovensku či v anglicky hovoriacich krajinách už bojari vtedy nežili, iba ako občasní prisťahovalci.

Nemá zmysel ďalej nad tým uvažovať. Skôr ma zarazila jej otázka o návrate z Thajska. Dlhými rokmi strávenými práve tam sa netajím, no mnoho mojich známych o tom nemá ani tušenia. Nerád o Thajsku rozprávam. Existujú príjemnejšie témy na diskusiu. Keď teda z ničoho nič príde cudzí človek a dá najavo, že o tom vie, ťažko sa dá ubrániť údivu. Neskôr si prečítam zvyšok zošita a uvidíme.

Vykročil som z budovy a ocitol sa na sviežom decembrovom vzduchu. Filozofická fakulta na Gondovej ulici v Bratislave bola založená v roku 1921. V súčasnosti predstavuje najstaršiu a stále i najväčšiu fakultu svojho druhu na Slovensku. Spočiatku ju umiestnili do budovy na Dómskom – dnešnom Rudnayovom námestí. Hlavnú budovu na Gondovej, kde sa fakulta nachádza dnes, postavili začiatkom 20. storočia. Ako sídlo veliteľstva rakúsko-uhorského vojska. V tom čase stála na priestranstve niekdajšieho ostrova. To postupne urbanisticky upravili v priebehu výstavby mostu Františka Jozefa II. Ten je dnes známy ako Starý most, resp. „staro-novo-zelený“ most, berúc do úvahy jeho nedávnú rekonštrukciu. Samotná budova fakulty je príkladom secesnej architektúry viedenského razenia.

Ako doktorand filozofie tu vyučujem, študujem a pracujem od septembra tohto roku. Fakulta má svoje nesporné čaro. Staré biele dvere, vysoké stropy, úzke chodby, dlhé okná. Svojrázna atmosféra. Nech už tam vládne akýkoľvek frmol, vždy za tým všetkým viem vycítiť istý klud. Pokoj. V porovnaní s minulosťou určite. Som rád, že sa na nej cítim dobre, keďže tam pravdepodobne ešte nejakú dobu pobudnem; minimálne pokým nenapíšem rigoróznu prácu. Alebo pokým si definitívne neujasním, čo vlastne chcem v živote robiť.

Od Gondovej ulice som zamieril po chodníku k ceste, prešiel prechodom pre chodcov až na zastávku električky, rovno pred právnickú fakultu na Šafárikovom námestí. Aj v nej mám jednu prednášku, no viac sa mi páči budova na Gondovej. Po krátkej chvíli sa z Petržalky po spomínanom staro-novo-zelenom meste dovalila električka. Nastúpil som. Je pondelok poobede, niečo po štvrtej. Mestská hromadná doprava sa začína plniť. Našiel som si miesto na sedenie, oproti smeru jazdy. Niektorí ľudia s tým majú problém, mne to je osobne úplne jedno. Sadol som si vedľa staručkého pána v kabátcí, ktorý vyzerá ešte staršie ako on sám. Neprítomným pohľadom pozerá pred seba. Kto vie, aké myšlienky sa mu prehávajú hlavou.

Mne pohľad sklúzol k zošitu, ktorý stále držím v ruke. Na obal s vyfoteným košatým listnatým stromom v pochmúrnej hmle. Otvoril som opäť tretiu zachovanú stranu. Okrem mena a priezviska tam sú ešte ďalšie dve odrážky so stručnými osobnými údajmi:

- Date of birth: 3 August 1995
- Place of birth: อโยธยา

Pri pohľade na tieto riadky som sa dozvedel dve veci: dotyčná Simona Bojarová má dvadsaťdva rokov a pochádza z Thajska. Paráda. Asi začínam rozumieť Martininej otázke o návrate na Slovensko. Simona Bojarová si prostredníctvom Martiny zisťuje o mne bližšie informácie. Veľa ľudí o mojej minulosti nevie, a tak by chcela najskôr určiť, či som to naozaj ja: či som ten Andrej Bojar, ktorý sa pred jeden a pol rokom vrátil z Thajska. Ktorý v Bangkoku so svojím otcom strávil viac času, než by si želal. Uvedené miesto narodenia (อโยธยา) sa totiž prepisuje do latinky ako Ayothaya. Ide o mesto nachádzajúce sa v provincii Phra Nakhon Si Ayutthaya okolo 80 kilometrov od hlavného mesta Bangkok. A ide o mesto, kde môj otec v rokoch 1994-1997 pobýval. Aj so mnou.

Stále mi niečo nesedí. Po tretej, popísanej strane v zápisníku nasleduje ďalšie množstvo zdrapov pri okraji. Prezrádzajú, že aj tu ktosi z neho veľa strán vytrhol. Zvyšné zachované stránky sú prázdne, s výnimkou jednej. Šiestej od konca. Na nej sa na spodku nachádzajú dve položky:

- +66812225676 (+421902040494)

- 2016: 39092537.67 B, Porom

Prvé číslo predstavuje mobilné číslo s thajskou predvoľbou 66. Kontakt na spomínanú Bojarovú? Spolu so súčasným slovenským telefónom v zátvorke na Martinu? To druhé, slovenské číslo je napísané mierne bokom zreteľne odlišným písmom a perom. Pod ním sa nachádza rok 2016 zarovno s iným číslom, za ktorým nasleduje veľké písmeno B. Žeby skrátene Baht, thajská mena? Jedno Euro predstavuje 39 bahtov, alebo možno 38 či 40. Nevieť presne, stratil som prehľad. Ak by tomu tak každopádne bolo, na liste by stálo milión eur. Slušná suma.

A napokon Porom. Toto záverečné slovo ma dostalo najviac zo všetkého. Po jeho prečítaní sa mi vynorili tisíce jednotlivých spomienok. Príjemných? Nepříjemných? Určite by sa našli aj také, aj onaké. Jednoznačne však sú bolestivé.

Odkedy som u seba v kabinete otvoril zošit, neprestajne mi vrta v hlave zvláštny pocit. Nejde iba o meno Bojar. Nejde len o miesto narodenia v Ayothaye. A nejde ani o to notoricky známe „Porom“, ktoré som si teraz prečítal. Je za tým niečo iné, niečo bližšie a zároveň niečo vzdialenejšie. V tom okamihu som ucítil naľavo od seba voľajaké mrvenie.

Mysľou som sa vrátil do prítomnosti. Sedím v električke proti smeru jazdy. Zastavujeme na Legionárskej. Ľudia vystupujú. Pozrel som sa doľava a zbadal zošuvereného starca v ešte staršom kabátci, ako sa snaží predať von. Postavil som sa teda, uhol sa nabok, aby mohol prejsť a stihol sa dostať von.

Starec sa horko-ťažko zodvihol zo sedačky a zvláštnym krokom sa vrhol ku vchodu: jeho chôdza je trhaná a nemotorná, no badať v nej zvyšky mladického elánu; ten sa v nepatrnej miere zachoval i napriek pokročilému veku. Sledujem ho raziť si cestu stredom električky. Ostatní ľudia sa mu uhýbajú. Niektorí úctivo, iní menej. Pozorujem ho vykročiť na ulicu. Vodič asi čakal iba naňho. Akonáhle bol starec celým telom vonku, dvere sa napochyť zavreli a my sme opäť vyrazili ďalej.

Dedko v kabátci mi ho pripomenul. Na sklonku života: starého, avšak vitálneho. V tom spočíva skutočný dôvod, prečo ma zachvátil zvláštny pocit a prečo mi ten teraz vrta v hlave – všetky riadky v zápisníku, s

výnimkou slovenského telefónneho čísla v zátvorke, sú napísané rukou môjho zosnulého otca.

3

Otec veľa rokov pred smrťou už rukou nič nepísal. Teda aspoň ja som ho nevidel. Všetko písal elektronicky. Na počítači, na tablete, na telefóne. Až som si z neho robil srandu, že zabudol, ako sa píše rukou. Zdá sa, že v roku 2016 si to ešte pamätal.

Nahraný hlas tety v električke oznámil príchod na Trnavské mýto. Zápisník som teda zatvoril, postavil sa a spolu s davom iných ľudí vystúpil na jednej z najškaredších staníc v Bratislave. Zišiel som dolu do podchodu a prešiel naprieč bezútešnou zónou, kde spravidla niekto buď prosí o peniaze alebo hrá na hudobnom nástroji. Najpravdepodobnejšie robí oboje. Pravú ruku mám vo vrecku vetrovky a v ľavej držím zošit. Po východe z podchodu na druhej strane frekventovanej križovatky som zabočil smerom k Polusu; na tej strane cesty, kde stojí starý Istropolis.

Keď som ale prešiel popri cestovateľskej kaviarni Dobrodruh, nedalo mi to. Vo vrecku na nohaviciach som nahmatal telefón, vybral ho a vytočil slovenské číslo zo zápisníku. Ten som v medzičase pootvoril na šiestej strane od konca. Thajské číslo som preskočil. Tón zvonenia sa ozval trikrát. Štyrikrát. Päťkrát. Pred šiestym razom zaznel ženský hlas. Počul som ho dnes poobede u seba v kabinete. Podobne tvrdý prízvuk:

„Prosím?“

„Dobrý večer. Andrej Bojar.“

„Dobrý večer. Prečítali ste si zápisník?“

„Je v ňom dokopy 14 slov, 1 samostatné písmeno a 42 číslic. Moc toho na čítanie neobsahuje.“

„Viac ani netreba. Vedeli by sme sa dnes stretnúť?“

Telefón som dal preč od ucha a pozrel sa na čas. 16:42. Priložil som ho späť k pravému uchu a spýtal sa:

„Kedy vám to vyhovuje?“

„Vy si povedzte.“

Otočil som sa doľava a obzrel sa za seba. Tri metre vzadu vidím dvere do Dobrodruha. Sú mierne pootvorené. Nech sa vetrá. Vo vnútri hrá

hudba a svieta sa. Z ulice som si cez veľký výklad všimol, že stôl v rohu naľavo od vchodu je voľný. Dve miesta. Povedal som:

„Teraz.“

„A kde?“

„Kaviareň Dobrodruh. Vajnorská 3, pri Trnavskom mýte.“

„OK... dajte mi, prosím, 15 minút. Možno 20. Prídem čo najrýchlejšie.“

Ticho. Zložila. Vložil som teda telefón späť do vrečka na nohaviciach, vrátil sa o tri metre dozadu a otvoril dvere do kaviarne.

Ovanula ma príjemná vôňa aromatických lúč. Napravo v rohu, oproti dverám a pred vstupom do druhej, zadnej izbičky, hrá malý počítač napojený na veľký reproduktor. Hudbu síce nepoznám, no pripomína mi moje obľúbené CD s názvom Marimba. Nemecký hudobník z Berlína Michael Reimann na ňom vydal krásnu zbierku pôvodnej africkej hudby. Tá je dnes rozšírená hlavne v Strednej Amerike a v Japonsku. CD som si kúpil na dovolenke v Nemecku, tuším v Kolíne nad Rýnom. Na môj vkus však hudba hrá príliš nahlas.

Pozdravil som čašníčku, ktorá práve niečo pripravuje na pulte naľavo. S letným úsmevom ma automaticky odzdravila. Myslíu je asi niekde úplne inde. Ani si ma poriadne nevšimla. Zamieril som k zadnému vyvýšenému stolu, ktorý som zbadal zvonka. Sadol som si na jednu z dvoch voľných stoličiek. Tvárou ku vchodu. V minulosti ma učili si vždy sadnúť v miestnosti tak, aby som videl na vchod a mal prehľad o situácii. Je to bezpečnejšie, tvrdili. A mali pravdu, ako som sa už viackrát presvedčil.

Čašníčka práve pripravený pokrm zobrala a odniesla do zadnej časti kaviarne. Nikto iný okrem nej očividne neobsluhuje. Dobrodruha poznám. Prednedávnom ma tam zobrala bývalá spolužiačka zo strednej školy. Fascinujúce, že ona, čo býva v Stupave niekoľko kilometrov za Bratislavou, ma oboznámila s podnikom, nachádzajúcim sa len niekoľko desiatok metrov od môjho bytu. Teda, nie je to môj byt. Bývam v ňom v podnájme. Byt, ktorý vlastním, je súčasťou komplexu novostavieb Rezidencia Draždiak na konci Petržalky. Tam nebývam a prenechávam ho nájomníkom, rovnako ako ja som nájomníkom tu pri Trnavskom mýte, na Budyšínskej.

Keďže čašníčka stále nechodí, opäť som otvoril zápisník. Čím dlhšie pozerám na mystický výjav stromu zahaleného do hmly, tým viac sa ma zmocňuje nepríjemný pocit. Pocit, že človek, ktorý zápisník vlastnil a používal, si prešiel ukrutným utrpením. Predmety totiž do seba nasávajú vnemy ľudí, ktorí sú s nimi v kontakte. Citliví jedinci ich dokážu následne vnímať.

Napísal ho môj otec a asi mu aj patril. Ten nemal ľahký život. A pred smrťou trpel príšerne. Koľko ho potom vlastnila táto Bojarová a ako sa dostal do rúk Martiny? Či si tie prešli utrpením, zatiaľ posúdiť nemôžem.

Pravou rukou som siahol do vrecka nohavíc, vytiahol telefón a položil ho na presklený stôl. Displej mi ukázal: 16:51. 9 minút od telefonátu s Martinou. Asi 8 minút, odkedy som si sadol ku stolu. 8 minút bez obsluhy. Možno išla čašníčka na záchod. Ten je tiež v zadnej časti kaviarne, kam naposledy odniesla jedlo pre zákazníka. Ledva som dokončil v hlave myšlienkový sled, keď zrazu vstúpila späť do prednej miestnosti. Bez viditeľného zastavenia plynule prešla ku mne.

„Už máte vybrané?“

„Jedno malé pivo si poprosím.“

„Ešte niečo?“

„To je všetko, ďakujem.“

Znova sa na mňa letmo usmiala a odišla načapovať malé pivo. Ako keby bola myslou inde. Je ale možné, že iba má taký typ gestikulácie, mimiky a pohľadu. Že v skutočnosti je plne duchaprítomná. O ďalšiu minútu už stojí malé pivo predom mnou na presklenenom stole, hneď vedľa telefónu. Jemný náraz pohára o povrch stola preniesol vibráciu na môj mobil, vďaka čomu sa rozsvietil displej a ukázal čas 16:53. Tento novší model Moto od Lenova má takú funkciu. A ako mávnutím čarovného prútika – 12 minút po telefonáte – zastavilo pred oknom pri obrubníku auto.

Čierny Lexus. Nevidím cez výklad zreteľne, no tuším model LS 460, novučičký, z roku 2017. Cena tak okolo 80000 EUR, možno viac. Nálepka „RAI RENT“ na zadnom okne. Prenajaté auto: kto by to bol povedal. Chlapec je asi na návšteve a chce upútať. Tentoraz sa však žiadne

desaťminútové oblizovanie nekonalo. Martina vystúpila z dverí spolujazdca na chodník. Ihneď vykročila k Dobrodruhovi.

Auto nikam neodišlo. Ostalo s vypnutým motorom stáť. Mám jednoznačný pocit, že vodič si ma cez svoje tmavé sklo veľmi podrobne obzerá. Šofér za volantom pri obrubníku, vzdialený od podniku iba na dĺžku chodníka; ja za stolom pri okne, vzdialený od zaparkovaného auta maximálne dva metre. Vonku tma, vnútri v kaviarni svetlo. Šofér ma musí vidieť jasne ako za denného svetla. Ja ho pre zmenu nevidím vôbec. Aj to je výsadou drahších áut.

12 minút od telefonátu; ani 15, ani 20. Tomu sa vraví priorita. Martina otvorila už pootvorené dvere do Dobrodruha, zatočila doľava, vyšla po schodíku na vyvýšenú platformu, podišla k môjmu stolu a sadla si na druhú voľnú stoličku. Tvárou ku mne. Chrbtom k dverám. Stále má na sebe obťahnuté čierne šaty, tmavočervené silonky a parádne topánky s vysokým podpätkom.

Pozeráme sa na seba. Priamo do očí. Nevieť, čo ona vidí vo mne, no viem, čo ja vidím v nej: trúfalé sebavedomie, ktoré vzišlo z prirodzenej nadradenosti. Naplno si uvedomuje, že je inteligentná a krásna. Také sebavedomie sa tvorí u ľudí, ktorí možno trpeli dosť veľa. Ale ktorí zároveň neskôr nechávali trpieť iných. Pošramotené sebavedomie. Pošramotená minulosť. Netuším, ako sa jej dostal do rúk otcov zápisník. Som si istý, že to čoskoro zistím.

Zjavne postrehla niečo z môjho myšlienkového sledu. Pohľad jej padol na zošit, ktorý stále držím v ľavej ruke. Mám ju opretú o presklený stôl. Chvíľu naň hľadela. Potom mi znova pozrela priamo do očí. Áno, silné sebavedomie, no badám za ním i niečo viac. Niečo protikladné. Vždy som vynikal v psychologickom odhade ľudí. Už od malička. Veď aj preto ma otec používal na svoje účely. Slovo "používal" možno nie je v súvislosti s vlastným otcom príliš milé, no tak tomu vskutku bolo. A väčšinou som sa tomu ani nebránil. Pretože mi to lichotilo.

Moje ďalšie vnútorné pochody prerušila čašníčka. Tento krát prišla naozaj promptne. Asi sa nazdáva, že som s priateľkou na rande. Chce urobiť na dvojicu nových návštevníkov čo najlepší dojem.

„Dobrý večer, slečna, vybrali ste si?“

„Jednu kávu, s mliekom. Aj pohár vody ešte. Ďakujem.“

Káva. Nikdy som jej neprišiel na chuť. Keď potrebujem povzbudiť, volím radšej čierny čaj alebo energetické nápoje. Martina sa pozrela na mňa a začala rozhovor. Chvilke psychologickéj analýzy skončili.

„Pán Bojar, čo si myslíte?“

„Že máte krásne pančušky. A ešte krajšie nohy.“

Žiadna zreteľná reakcia. Buď počúva lichôtky denno-denne ako na bežiacom páse alebo nemá na ne momentálne náladu. Pravdu povediac, za mojou lichôtkou sa skrýva iný zámer než len prosto polichotiť. Aj žiadna reakcia je totiž reakciou, ktorá človeku s otvorenou myslou niečo napovie. Po chvíli ticha sa spýtala ešte raz a v tomto prípade okato hodila pohľadom po zošite v mojej ľavej ruke.

„Čo si myslíte?“

„Že prestaňme sa hrať na mysteriózneho Hercula Poirota a poďme k veci: o čo vám ide?“

„O to, o čo ide aj vám.“

„O vaše nohy?“

„Prosím vás, nemiestne žarty si teraz nechajte pre seba. Toto je vážna situácia.“

O tom ani v najmenšom nepochybujem. Tak isto nepochybujem ani o tom, že za jej sebavedomím sa skrýva aj silná prímes netrpezlivosti. Úzkosti, ktorú spôsobuje tlak zvonka. Nieкто jej dýcha na krk. Ona nie je pánom situácie. Odvetil som:

„Vy tu zo mňa jednoducho niečo ťaháte. Ak je to vážne, tak nechodte už okolo horúcej kaše.“

„Dobre. Dnes v kabinete som sa vás spýtala dve otázky, pretože som potrebovala zistiť, či ste to naozaj vy. To posledné, čo by mi chýbalo, je natrafiť na nesprávneho Andreja Bojara. A verte mi, pred vami som už na dvoch narazila. Než sa ale posunieme ďalej, ešte mi povedzte, ako sa volal váš otec.“

Volal. Ona vie, že zomrel.

„Joseph Boyar. Tak sa volal. Po bulharsky Йозеф Болър, ak chcete.“

„A zomrel kedy?“

Jej otázky mi pomaly ale isto začínajú liezť na nervy. A pritom sme sotva začali rozhovor.

„10. júla 2016. Chcete k tomu ešte aj iný údaj? Miesto úmrtia, spôsob úmrtia, prípadne, aby sme situáciu odľahčili, jeho obľúbený film?“

„Ospravedlňujem sa vám. Neberte ma zle. Iba sa snažím odstrániť aj tie najmenšie pochybnosti. Musím si byť stopercentne istá, že ste ten, koho hľadám. A zároveň sa dotýkam témy, s ktorou súvisí moja návšteva.“

„Slečna. Pevne verím, že pochybnosti sme odstránili. Teraz by ste mi mohli pre zmenu povedať, kto ste vy.“

„Ale to ste si už prečítali. Simona Bojarová. Som vaša nevlastná sestra.“

4

Dobrodruh. Cestovateľská kaviareň a klubovňa v centre hlavného mesta Slovenska. Má ju na starosti skupina ľudí, ktorá stojí i za rovnomenným internetovým portálom. Ten umožňuje plánovanie, organizáciu a uskutočnenie ciest do rôznych končín sveta. Kaviareň pozostáva z dvoch miestností, prednej a zadnej. V oboch sa nachádza dostatok miest na sedenie. Nie však príliš, aby človek nenadobudol pocit preplnenosti. Pokiaľ ide o dekorácie interiéru, sú originálne a príjemné na pohľad; i keď musím uznať, že na môj vkus ich je až moc. Mne viac vyhovuje prostý, jednoduchý priestor bez hromady predmetov rozvešaných po stenách a strope. Všetky tie okrasy, suveníry, ozdoby. Pôsobia na mňa niekedy rušivo.

Teraz však na mňa nepôsobia rušivo. Teraz mi naopak evokujú spomienky z minulosti. Z minulosti, ktorá mi príde ako v inom živote, v inom svete. A pritom to nebolo až tak dávno. Z minulosti, kedy môj otec ešte žil. Z minulosti, kedy som bol jeho pravou rukou a pomáhal mu riešiť problémy. Až napokon prišiel posledný problém, ktorý vyriešiť nedokázal. A ja som mu nedokázal pomôcť.

Vypestovali sme si spolu zvláštny vzťah otca a syna. Vedel som o ňom skoro všetko. Samozrejme, každý človek si udržuje istú mieru súkromia. Nepreniknú do nej zväčša ani tí najbližší. Preto si nerobím ilúzie, že by som o ňom vedel úplne všetko. Vedel som ale veľa. O nevlastnej sestre žiadna zmienka nikdy nepadla.

Po schodíku podišla k nášmu presklenému stolu čašníčka. Položila naň objednanú kávu s mliekom a pohárom čistej vody. Tentoraz sa už neusmiala. Iba sa otočila a vrátila sa k pokladni. Ja som sa pozrel na ženu sediacu na stoličke oproti mne. Svetlé dlhé vlasy, jasne modré oči, jemná mladá tvár. Decentne nalíčená ideálnym spôsobom. Tak, aby make-up čo najkrajšie zvýraznil všetky jej prednosti a zároveň zahladil tých pár nedostatkov, ktoré by sa snád' dali nájsť. Veľa by ich nebolo. Štíhla postava, možno 170 cm vysoká, bledšia pleť. Budí dojem, že sa o telo stará. Možno vo fitness centre. To je dnes móda.

Predstavil som si svojho otca. 186 cm vysoký muž, dobre stavaný, prirodzene vypestované svalstvo. Pokiaľ viem, nikdy nechodieval do posilňovne a s činkami necvičil. Genetická výbava mu umožnila predispozíciu športovej postavy, ktorú on svojím životným štýlom ďalej zušľachťoval. Jeho predkovia pochádzali z Bulharska. On sám sa narodil v roku 1952 v Anglicku, neďaleko Manchestru, kde sa pár rokov predtým usadili jeho rodičia. Tí utiekli zo svojej rodnej vlasti okolo roku 1949, po smrti Dimitrova, bulharského komunistického vodcu. Dimitrov za života sympatizoval so Stalinom, a tak, keď sa rozhorel konflikt Stalina a Tita, vzťahy medzi Bulharskom a Juhosláviou sa ochladili.

Isté zmeny nastali po Dimitrovom úmrtí. Vznikli rozbroje v jednotlivých komunistických hnutiach aj v Bulharsku, aj za hranicami. Mojim starým rodičom sa podarilo tento chaos využiť. Utekli z krajiny a emigrovali do Veľkej Británie. Po niekoľkých peripetiách sa nakoniec usadili na predmestí upršaného Manchestru. A dobre spravili: svojráznych intelektuálov vtedy v Bulharsku nemali v obľube. V roku 1950 sa k moci dostal fanatik Červenkov, ktorý rozpútal krvavé represálie po vzore iných diktátorov. Svoju krajinu izoloval od západných mocností. Pochybujem, že by sa im bol únik podaril za jeho vlády. Kto vie, či by som sa bol narodil ja a ak áno, čo by vlastne zo mňa bolo.

Každopádne si neviem predstaviť, ako by môj otec mohol splodiť túto plavovlasú krásku s bledou pleťou a modrými očami. On sám mal rovné havranie vlasy, tmavší odtieň pleti a tmavohnedé oči. Takisto aj jeho rodičia, v ktorých línii predkov možno nájsť ázijskú krv. V dávnych dobách prišli pravdepodobne z rozsiahlych stepí Mongolska. Nikdy som túto informáciu bližšie neoveroval. Ale zdá sa mi byť opodstatnená, súdiac podľa ich vzhľadu. Ak je teda žena, sediaca práve predou mnou, naozaj mojou nevlastnou sestrou, jej matka musela vykazovať úplne iný pôvod; podľa všetkého árijský. Odvetil som:

„Mám iba jednu sestru. Žiadnu nevlastnú.“

Moja odpoveď ju nezaskočila.

„Nikdy vám o mne nepovedal. Ako ste si prečítali v zápisníku, narodila som sa v roku 1995 v Ayothaye, kde v tom čase býval. Údajne tam bol vtedy aj s vami, to ste ale mali ešte len 9 rokov. Mám pravdu?“

Narodil som sa v 1986. Takže áno, v 1995 som mal 9 rokov a áno, otec ma vtedy do Ayothaya vzal so sebou.

„Máte pravdu.“

„Musí to byť pre vás ťažké, z ničoho nič sa takto dozvedieť, že váš otec splodil s inou ženou potomka. Že vám o tom ale nepovedal, je pochopiteľné. Myslela som si, že ma nebudete poznať. Sama som väčšinu času žila s maminou. Otec nás prišiel pozrieť iba občas. Nikdy nie však s vami. Asi vás nechal u svojich známych.“

„Kamarátovi ste sa predstavili ako Martina.“

„Ja poznám vašich kamarátov?“

„Svet je malý.“

„Neviem. Je to možné. Nepamätám sa. Keď ma cudzí chlap začne otravovať a baliť, väčšinou ho odbijem vymysleným menom.“

Chudák Mišo. Nič som na to nepovedal.

„Moja mamina bola Švédka. Žila v Bangkoku, po tom, čo sa rozhodla presťahovať sa do Thajska. Učiť tam angličtinu. Keď som sa narodila, bola veľmi mladá, 23 rokov, 24. S otcom sa zoznámila na jednej z pravidelných návštev v mestečku Ayothaya. Chodievala tam za svoju kolegynú zo školy, pre ktorú pracovala. Očaril ju na prvý pohľad. Len si predstavte: angličtine zasvätila celý svoj vtedajší život, keď vtom stretla sympatického Angličana. Ten navyše v Thajsku pracoval ako tlmočník pre rôzne agentúry.“

Áno, otec bol tlmočníkom. Okrem iného. Pozrel som sa doprava. Za oknom pri obrubníku stále parkuje čierny Lexus. Povedal som:

„Hovoríte takmer bezchybne po slovensky. Matka Švédka a otec Angličan, ktorý za vami sotva kedy zašiel. Kde ste sa naučili jazyk?“

„Ocino bol neskutočným talentom na jazyky. Za pár mesiacov sa naučil po thajsky tak, že vedel plynule rozprávať. Okrem toho sa od vašej maminy Slovenky naučil po slovensky. To mu trvalo ešte kratšie. Neviem, ako to dokázal. Navštevoval ma častejšie, než si myslíte. Ako malé dieťa som sa ho raz zo zvedavosti spýtala, aké jazyky ovláda. Spomenul slovenčinu a mňa to zaujalo – chcela som niečo po slovensky počuť. Povedal pár slov, ktoré ma veľmi rozosmiali. Nástojila som, aby ma naučil viac.“

Keď som trošku podrástla a naučila sa čítať, doniesol mi rozprávkovú knižku v slovenčine, Levieho kráľa tuším. Pred spaním mi ju párkrát prečítal a vysvetlil mi, ako sa jednotlivé slová vyslovujú a čo znamenajú. Fascinovalo ma to. Neberte to v zlom, no váš jazyk mi pripadal nesmierne zábavný. Chcela som sa ho silou-mocou naučiť. Vždy teda, keď prišiel za mnou a maminou, doniesol ďalšie knihy. Prípadne filmy a hudbu zo Slovenska. Z detinskej naivnej túžby sa postupne stala skutočná záľuba. Dopomohla mi v nej navyše maminina kolegyňa z jazykovej školy. Bola to Slovenka, ktorej dcéra vedela po slovensky, a tak som sa s ňou mohla niekoľkokrát do týždňa rozprávať a cvičiť. Stala sa mojou najlepšou kamarátkou. Počas puberty som dokonca pár razy navštívila i Slovensko. Tu v Bratislave som bola ešte ako 15-ročná.“

Pozerám na ňu. Znie to ako z nejakého vymysleného filmu. Nevedel som, či si zo mňa robí srandu, alebo to myslí vážne. Cítim ale, že v jej príbehu sa musí skrývať zrno pravdy. Už len jej tvrdší prízvuk to potvrdzuje. Nemôžem totiž zabúdať, že ja sám pochádzam z dokonale mnohojazyčnej rodiny. Preto som asi ten posledný, kto by sa mal čudovať, že dcéra Švédky a Angličana sa v Thajsku naučila po slovensky. Nechal som ju napiť sa z kávy s mliekom a pokračovať vo vysvetľovaní.

„To je ale jedno. Náš otec sa teda zoznámil s mojou maminou a nejakú dobu nato som prišla na svet ja. Je mi ľúto, že sa o mne musíte takto dozvedieť. No chcem k vám byť úprimná, pretože toto je iba začiatok. Deje sa niečo oveľa dôležitejšie... Môžeme si inak tykať? Obaja sme mladí a sme koniec-koncov rodina.“

S tykaním nemám žiadny problém. Je mi sympatickejšie než vykanie. Patrím ale k staromódnym mužom, ktorí žene zo zásady tykanie nenavrhujú ako prví.

„Jasné, môžeme si tykať.“

„OK, super. Andrej, takže, ako vravím. Neprišla som za tebou len tak zo randy... Máš predstavu, čomu sa otec ešte venoval? Áno, do Thajska chodieval spočiatku hlavne ako tlmočník. Ale postupne sa portfólio jeho pracovných činností rozšírilo. Viem, že ste si boli veľmi blízki a že ťa mal naozaj rád, no nie je mi úplne jasné, do akej miery ťa zasvätil aj do tejto inej stránky svojho života...“

Áno, zasvätil ma do tejto inej stránky svojho života. Zjavne oveľa viac než do svojich milostných eskapád s inými ženami. Odpil som si prvýkrát zo svojho malého piva a odvetil:

„Áno, Simona, viem, čomu sa venoval. Viem to veľmi dobre. Bol by som občas radšej, keby som toľko nevedel.“

„Môžeš mi o tom porozprávať? Chcem to počuť od teba, nie iba, čo mi druhí ľudia povedali.“

Výborne. Jeden a pol roka strávim na Slovensku. Nájdem si miesto na univerzite, na katedre anglistiky. Jeden a pol roka sa venujem iným veciam: začnem študovať, vyučovať a pracovať na rigoróznej práci. Teda, aspoň sa snažím. Jeden a pol roka žijem v úplne inom svete. Vo svete, o ktorom som si istú dobu predtým myslel, že sa mi už nikdy nepodarí doň vrátiť.

Nie je to práca mojich snov. Nie som si ani vôbec istý, či sa týmto smerom naozaj chcem v budúcnosti uberať. Som si však istý, že je to lepšia alternatíva k tomu, čo bolo predtým. Oveľa lepšia. A čo je hlavné: jeden a pol roka žijem iným životom – minulosť ponechávam minulosti. Teraz prichádza táto žena, tvrdí, že je mojou nevlastnou sestrou a začína sa hrabať v starej špiny páchnucej rozkladom, hnilobou a krvou.

Druhýkrát som si odpil zo svojho malého piva a odvetil:

„Narodil som sa v Bristole 14.5.1986. Rodičia sa tam presťahovali z Manchestra, pretože mamka si v meste našla prácu. Otec bol odjakživa svetobežníkom. Odkedy som začal dostatočne registrovať jeho a okolie, brával na cesty aj mňa. Vynikal schopnosťou učiť sa cudzie jazyky. Za mladi sa plynule naučil po nemecky, vďaka čomu pracoval ako tlmočník – najskôr v Anglicku a po prvých pár návštevách aj v Thajsku. Tam síce o nemčinu príliš záujmu nejavili, no netrvalo dlho a rovnako majstrovsky zvládol i thajčinu. Pár tlmočnických agentúr zaujal svojím ústnym prejavom a ponúkli mu pozíciu na voľnej nohe. Stal sa z neho freelancer.“

Pri jednej príležitosti si ho najala skupina manažérov, ktorí vlastnili niekoľko klubov muay thai. Hlavne v okolí Bangkoku. Medzi tie najprominentnejšie patrila takzvaný Porom Gym. Zápasy thajského kickboxu tam sú nesmierne populárne. Preto sa z nich stal spoľahlivý zdroj financií pre mnohých zainteresovaných. Stačí zafinancovať tréning

niekoľkých zdatných a sľubných mladých cvičencov a po pár rokoch na nich vie klub zarobiť kráľovské peniaze.

Kde sa točia skutočné peniaze, tam sa čoskoro zjavia i zahraniční záujemcovia. Investori, propagátori, partneri, bojovníci. Ktokoľvek, kto miestnym thajským manažérom hrá do karát. Z toho vyplýva, že jednotlivé kluby potrebujú z času na čas využiť pri rokovaniach a rozhovoroch služby tlmočníkov. Takým spôsobom sa do tohto sveta po prvýkrát zaplietol aj otec.“

Vyschlo mi v hrdle. Napil som sa tretíkrát z malého piva. Pozrel som sa doprava. Za oknom stále stojí čierny Lexus. Rovnako stále vo mne pretrváva pocit, že vodič ma spoza tmavého skla uprene pozoruje.

5

Do kaviarne vošiel ďalší zákazník. Nižší, zavalitý muž, vekom medzi tridsať a štyridsať rokov, výrazne opálený. Obzrel sa okolo seba a zamieril k jedinému voľnému miestu v prednej časti. Ku stolu a stoličke rovno pri malom počítači a veľkom reproduktore, z ktorého hrá hlasná hudba. Marimba už skončila. Namiesto nej sa pustila inštrumentálna relaxačná melódia.

Muž stoličku pootočil mierne smerom ku vchodovým dverám a sadol si. Pohľadom vie obsiahnuť celú miestnosť. Čašníčka počkala, kým sa usadil, a prišla za ním. Nepočul som, čo jej povedal, no zrejme ju poprosil o stíšenie hudby, pretože následne prikývla, zohla sa k počítaču, ťukla pár krát do kláves a hlasitosť sa o čosi znížila. Potom jej povedal ešte niečo, ona prikývla druhýkrát a odišla k baru. Pripraviť mu objednávku, zdá sa. Pozrel som sa späť na Simonu a pokračujem ďalej:

„Pri samotnom tlmočení dlho nezotrval. Kto tlmočí, vytvorí si s tými, pre ktorých pracuje, často užší vzťah. Spoznajú sa bližšie, dozvedia sa viac jeden o druhom. Zistia, že si navzájom môžu byť nápomocní a prospešní aj v iných smeroch. Otec zistil, že svet thajských bojových umení mu ponúka viac než len živobytie. Ponúka mu zábavu a vzrušenie. Už zamladi si prešiel mnohými pouličnými bitkami, do ktorých sa namočil niekedy proti svojej vôli, niekedy nie. Jeho zahraničné, bulharské korene spolu s viditeľnou stopou po mongolských predkoch vo svojej vizáži ho činili ideálnym cieľom pre rovesníkov. Tí si radi doňho dovoľovali vždy, keď mali chuť niekoho šikanovať. Po pár bitkách zistil, že okrem prijímania posmeškov, faciek a úderov sa dá aj brániť. Stačilo raz-dvakrát zbitť hlavného vodcu partie výrastkov a ostatní dali spravidla pokoj. Nie vždy. Vtedy sa pobil aj s ostatnými.

Neskôr prišla puberta. Vyrástol z neho šarmantný a mierne exotický mladík, čo samozrejme priťahovalo väčšinu dievčat z jeho okolia. A to zasa pre zmenu prekážalo ostatným chlapcom a ponúкло im ďalšiu príčinu doňho rýpať. Nasledovali nové bitky, nové skúsenosti. V devätnástich rokoch začal bojovať v nelegálnych kluboch, najmä v

Manchestri a londýnskom East Ende. Tam sa priučil takzvanému „holandskému štýlu“. Tento „Dutch Style“ je druhom kickboxu, ktorý má korene v druhej polovici 20. storočia. Japonskí tréneri prevzali niektoré prvky thajského boxu a aplikovali ich do karate. Zopár bojovníkov z Holandska sa prišlo do Japonska tento štýl naučiť. Následne otvorili v Amsterdame školu, kde ho vyučovali. Počul som, že otec dosiahol v holandskom štýle boja značné úspechy. Bol uznávaný aj medzi staršími a skúsenejšími boxerami.“

Opäť mi vyschlo v hrdle, a tak som sa napil z malého piva po štvrtýkrát. Simona pozorne počúva. Konečne je vidno, že sa naplno sústreďa a vníma každé jedno slovo. Na rozdiel od mojej prednášky o anglickej etymológii. Položil som už skoro prázdny pohár na presklený stôl a hodil okom po novom zákazníkovi, oproti v rohu pri počítači a reproduktore. V medzičase mu už čašníčka priniesla minerálku. Teraz nehybne sedí, popíja a pozerá voľakam neurčito na stenu pri mne. Bez toho aby mne či Simone venoval pozornosť.

Tento ťah ale poznám veľmi dobre. Používajú ho ľudia, ktorí niekoho sledujú a nechcú sa pri tom prezradiť. Pozerajú sa teda tesne vedľa za sledovanú osobu. V očiach majú akýsi sklený pohľad. Za ním sa v skutočnosti skrýva vycibrená pozornosť upriamená na objekt sledovania. Ide o amatérsky spôsob. Profesionál by sa uvoľnene venoval inej činnosti, napríklad svojmu telefónu, a kútikom oka udržiaval sledovanú osobu v periférii. Bez toho, aby musel nápadne hľadiť na jedno miesto.

Simona mi očami naznačila, aby som pokračoval. A tak som nadviazal tam, kde som pred chvíľou rozprávanie prerušil.

„Postupne sa prestal zápasov v Británii zúčastňovať. Do popredia jeho záujmu sa dostala kariéra. Ako som už spomínal pred chvíľou, cez svoju jazykovú zdatnosť sa mu podarilo dostať sa do Thajska. Zapáčilo sa mu tam. Jazyk sa naučil veľmi rýchlo. Po pár neskorších návštevách a spoznaní istých ľudí získal prvú tlmočnickú zákazku. O tlmočení sa ale teraz nechceme rozprávať, však? Teba zaujíma skôr to, čomu sa venoval *popri* tom a *potom*. Čo súvisí s jeho záľubou v bojových športoch a s jeho ambicióznou náturou. Čo ho priviedlo do náručia undergroundových klubov muay thai a na scestie a čo mu v konečnom dôsledku i priviedlo

smrť. A ver mi, Simona, na tejto jeho nešťastnej púti som ho sprevádzal celý svoj život a bol som s ním až do konca.“

Bojarová sa pousmiala: súcitne, cháпavo, a zároveň spokojne. Dúfala, že budem zasvätený do tajomstiev nášho otca. Teraz sa jej to potvrdilo. Dopila celú kávu naraz, zapila ju pohárom vody, utrela si jemne pery a povedala:

„Som veľmi rada, že vieš, na čo narážam. Tušila som, že tomu tak bude, no nebola som si istá. Obaja vieme, ako otec zomrel. So zlými ľuďmi sa zaplietol až priveľmi a už nebolo cesty späť. Robil, čo vedel, no nepodarilo sa mu uniknúť. Ja sama sa snažím veriť, že nebol zlým človekom, no fakty tomu bohužiaľ nenasvedčujú. Vieš naozaj, čo ho zabilo?“

Predstavil som si otca ležiaceho na podlahe prenajatého apartmánu na periférii Bangkoku. Tento obraz sa mi vryl hlboko do pamäti. Nemyslím si, že naň niekedy budem schopný zabudnúť. Jeden a pol roka izolovaného života na Slovensku mi ho pomohli do istej miery odsunúť nabok, no teraz sa vrátil v plnej sile naspäť. Mám čo robiť, aby sa mi nenahrnuli slzy do očí. A zlosť. Tá hrozná, ukrutná zlosť.

Dvakrát som preglgol, no zistil som, že nemám žiadne sliny. Zvlažil som si hrdlo trochu piva, čo mi ostalo. Odpovedal som:

„Dlhy.“

„Nie, Andrej, najhoršie je, že to neboli iba dlhy. On im vzal peniaze. On im ukradol obrovské množstvo peňazí a chcel s nimi utiecť.“

Môj otec bol čímkoľvek, no zlodejom nie. Preglgol som ešte raz.

„Neverím ti. Bol vinný z viacerých vecí; krádež však medzi ne nepatrila. A dokonca to neboli ani tie dlhy. Dlhoval im veľa peňazí, to uznávam. Lenže on ich všetky vrátil, do posledného bahtu. Sám som mu pomohol dostať slova a splatiť podlžnosti. Chceš vedieť, čo ho zabilo? Zabila ho šialená krutosť. Zabil ho Princíp. Musel umrieť, pretože najatí vrahovia prijali zákazku ešte predtým, než dlh vyplatil. A keď oni raz niečo príjmu, nikdy neurobia krok späť. Profesionálna hrdosť, údajne; aby nepôsobili pred konkurenciou ako slabosi, ktorí nechávajú prácu rozobrenú. Spravili z neho posratú demonštráciu pre všetkých ostatných.“

Tak mi tu teraz nerozprávaj nezmysly, keď si sama pri tom vôbec nebola a...”

Zháčil som sa. Zväčša som kludným človekom, no teraz som sa skutočne nahneval. Síce som hlas zvýšil iba mierne a navonok nepôsobím priveľmi rozrušene, vo vnútri to doslova vrije. Trásie sa mi spodná pera. Rozhostilo sa ticho. U Dobrodruha sa ozýva iba inštrumentálna relaxačná hudba. Počuť pár zhovárajúcich sa hostí. Simona sa zhlboka nadýchla a povedala:

„Andrej, prepáč. Vážne som sa ťa nechcela dotknúť a je mi to strašne ľúto. Aj keď som pre teba cudzí človek a pred dnešným stretnutím si ma nikdy nevidel, Jozef bol takisto mojím otcom. Lúbila som ho. Keď som sa dozvedela o jeho smrti, nevedela som prestať plakať. Strávil so mnou istotne oveľa menej času ako s tebou. Ale i napriek tomu mi venoval dostatok lásky na to, aby som naňho spomínala iba v dobrom. Musíš pochopiť jednu vec: neprišla som za tebou, aby som ho očierňovala. Ja a ľudia, ktorí za mnou stoja, sme investovali veľa času a peňazí, aby sme ťa našli.“

„Ja sa nesnažím skrývať.“

„Ja viem. Thajsko si však opustil náhle. Skoro nikomu si nič nepovedal. Tvoja mama už dávno nežila s otcom, nestarala sa oňho a takisto sme ani my nemali na ňu žiadny kontakt. To isté platí o tvojej sestre. Obe sú akoby z iného sveta. Potrebovali sme nájsť teba. Preto sme prišli na Slovensko a začali s intenzívnym pátraním. Dozvedeli sme sa po čase, že pravdepodobne vyučuješ na filozofickej fakulte Univerzity Komenského. Keď som ťa prvýkrát zbadala, nebola som si vôbec istá. Zmenil si sa. Fotky, čo sme mali ešte z Thajska, ťa ukazujú s krátkymi vlasmi, zatiaľ čo teraz máš dlhé čierne vlasy až po ramená. Vtedy si vážil sotva 70 kilo, teraz už máš skoro 90. A ako som povedala predtým, v Bratislave nie si jediný Andrej Bojar. Nájsť ťa a overiť si, či si to naozaj ty, nám dalo veľa úsilia. Stálo to veľa času, peňazí a trpezlivosti. To všetko som urobila len a len preto, aby som pomohla: aj sebe, aj tebe, aj nášmu tatinovi. Ja nechcem, aby si ho ľudia pamätali ako zlodēja. Rada by som jeho motívy lepšie pochopila a vedela, o čo mu presne išlo. Čo je ale dôležitejšie, nechcem, aby ublížili ďalším ľuďom.“

„Odkiaľ vieš, že bol zlodej?“

„Videla som záznamy. Videla som ho kradnúť a počula som ľudí o tom rozprávať. Musíš si uvedomiť, že problémy, do ktorých sa on namočil, sa ešte neskončili. Tie problémy stále trvajú. Ľudia, ktorých sa dotýkajú, na ne nezabúdajú. Oni nikdy na nič nezabúdajú. To by si mal vedieť, Andrej.“

„O čom to hovoríš?“

„Oni sú späť. Žiadny dlh nebol splatený. Chcú peniaze, ktoré im otec ukradol. A čo je horšie, chcú nás. Mňa a teba. Chcú nás zabiť, Andrej. Ak tie peniaze nenájdeme a nevrátíme, zabijú nás.“

6

Skôr či neskôr musí každý zomrieť. Strach pred smrťou nemám. Mal som dostatok šťastia na to, aby som v živote stretol ľudí, čo ma postrčili tým správnym smerom. Postoj, ktorý k životu a k smrti zaujímam, som načerpal v prvom rade od matky, nesmierne vyrovnanej a duchovnej osoby – nie však duchovnej v zmysle náboženskej. Nie som si istý, či vôbec niekedy bola v kostole. Ona neverí. Ona jednoducho *vie*. A túto *vedomosť* pretavuje do praktického života svojou nekončiacou láskou a dobrotivosťou.

Moji rodičia sa svojho času prestali stýkať. Ale hoci si každý šiel vlastnou cestou, obaja rešpektovali moje prianie nezanevrieť ani na jedného z nich. Preto som istý čas zakaždým trávil s matkou, žijúcou od roku 1997 na Slovensku, a istý čas s otcom, žijúcim od roku 1999 v Thajsku. Život s otcom mi umožnil dôkladne sa oboznámiť s prítomnosťou utrpenia a smrti na tejto planéte. Život s matkou mi zasa umožnil získať určitý nadhľad. Pochopiť určité zákonitosti hýbajúce svetom a vyrovnane prijať aj utrpenie aj smrť ako prirodzenú súčasť života.

Nemôžem povedať, že by otec a matka predstavovali vzájomné protiklady. Obaja boli v čomsi diametrálne odlišní, no zároveň si boli v mnohom podobní; zhodli sa napríklad aj v spoločnom tvrdení, že zo mňa sa stal akýsi človek kompromisu. Údajne som spájal podaktoré z ich protichodných postojov. Či to tak naozaj je, posúdiť neviem. To môžu jedine ľudia okolo mňa.

Z toho dôvodu ma slová Simony nevyplašili. Rozhodne ma ale prekvapili.

„Zopakujem to ešte raz. Dlh je splatený. Otec nikoho neokradol. Z toho vyplýva, že žiadne ukradnuté peniaze nikde neschoval. Vec je uzavretá tak, ako sa len v rámci možností uzavrieť dala. Netuším, čo si v medzichase porobila ty a tí „tvoji ľudia“, ktorých mi spomínaš, no mňa do toho, prosím, neťahaj. Definitívne som sa vrátil na Slovensko a začal tu nový život z určitého veľmi špecifického dôvodu. Ak si naozaj poznala otca a naozaj vieš, ako žil, ako zomrel a čo sa potom udialo, tak mi budeš

rozumieť. A keby to aj bola pravda a chceli nás predsa len zabiť, tak čo? Čo čakáš, že sa stane? Že sa postavím, skočím si do bytu po zbrane, dám si chrániče a vyrazím do Bangkoku rad-radom vybiť všetkých grázlov, ktorí sa mi postavia do cesty?"

Simona pokrútila hlavou a ihneď mi skočila do reči:

„Vieš, čo to držíš v ľavej ruke?"

Pozrel som sa dolu a uvedomil si, že v ľavej ruke vlastne ešte stále držím zápisník, opretý o presklený stôl.

„Otcov zápisník," odpovedal som.

„Áno, videl si ho už niekedy?"

„Nie. Mal som?"

„Ako môžeš potom tvrdiť, že o ňom vieš všetko? Že žiadne peniaze nikdy neukradol?"

„Netvrším, že o ňom viem všetko. Mal určite svoje tajomstvá, ktoré si so sebou vzal do hrobu. Sú veci, s ktorými sa ani mne nikdy nezveril. Ja sa iba *nazdávam*, že nikdy nič neukradol. Poznal som ho veľmi dobre a také čosi by on nebol urobil. Že mal zápisník, ktorý som nikdy nevidel, je normálne. Snáď nečakáš, že som sa mu po nociach hrabal vo všetkých jeho osobných veciach a skúmal ich."

„Toto ale nie je len taký obyčajný zápisník. Moji ľudia, ako si ich pekne nazval, ho pri jednej veľmi riskantnej akcii získali od *nich*. Oni ho stále držali v úschove, aj potom, čo nášho otca zabili. Načo by to robili, keby bolo všetko urovnané a splatené?"

Ostal som ticho a pozrel sa na čašníčku. Opäť obsluhuje zákazníka, ktorý, ako sa mi zdá, sa ma snaží nenápadne sledovať. Objednal si druhú minerálku. Musí byť dosť smädný. Simona pokračuje:

„Všimol si si, že v zošite chýba veľa strán? Čo si o tom myslíš?"

„Že otcovi sa nepáčili kresby, ktoré načarbal."

„Kiežby. Ja si skôr myslím, že celý zošit slúžil na zaznamenanie rôznych udalostí, ktoré sa udiali približne medzi rokmi 1995 a 2016. Ako prvú udalosť si zapísal stručné údaje o mojom narodení. Neviem, prečo tak činil. Ale mala som z neho dojem, že bol všeobecne veľmi systematickým a štruktúrovaným človekom, tak pravdepodobne preto."

Pravda. Systém a štruktúra boli jeho kľúčovými slovami. Ale zapisovať si údaje o narodení dieťaťa splodeného s milenkou je uletený krok. Asi mal vtedy slabú chvíľu. Neprerušoval som ju.

„Keď sa ďalej pozrieš, množstvo strán je vytrhnutých, až tesne pred koncom sa nachádza ešte jeden zachovaný list s číselnými údajmi. Ten je pre nás momentálne životne dôležitý. Obsahuje číslo na jedného chlapíka, s ktorým otec spolupracoval pri viacerých príležitostiach. Volá sa Bum Dég, pamätáš si ho?

Prikývol som. Bum Dég som mal veľmi rád.

„Keď sa nám do rúk dostal tento zápisník, skontaktovala som sa s Dégom. V tom čase mne a ešte pár ľuďom totiž prišlo niekoľko vážnych vyhrážok. Od nich. Preto sme začali konať. A Dég naše obavy potvrdil. Spočiatku sa bál o čomkoľvek vravieť. Zatlkal. No napokon povolil. Ukázal nám záznam natočený kamerou na telefóne, kde vidno, ako tvoj otec kradne veľké množstvo peňazí. Od nich. Skús hádať, koľko to bolo.“

Spomenul som si na posledné číslo napísané otcovým písmom na šiestej strane zápisníka od konca.

„39 miliónov bahtov?“

„Presne tak. Milión eur, plus-mínus. To už nie sú drobné, ale seriózne prachy.“

Zahľadel som sa na svoj malý pohár s pivom. Skoro všetko pivo som vypil. Na spodku ostalo už iba trochu močky, ako sa tomu vravieva. Hlava mi ide vybuchnúť. Nespočetné myšlienky sa mi ňou premávajú, akoby prichádzala mentálna apokalypsa. Kedysi by som si bol vyčistil hlavu v priebehu niekoľkých sekúnd. Teraz by sa mi to možno nepodarilo vôbec. Tento pocit neznášam. Vždy, keď som pracoval pre otca a on potreboval využiť moje menej násilné služby, tak som si najskôr zistil z rôznych zdrojov informácie. Nechal som si ich následne v mysli uležať. Po krátkej pauze sa mi načrtlo schodné riešenie, ktoré sme nakoniec zrealizovali.

Teraz som ale nedostal možnosť informácie nahromadiť cielene a podľa svojho uváženia. Nie, teraz za mnou prišla moja údajná nevlastná sestra a zahrnula ma hromadou tvrdení, ktoré mi nedávajú zmysel. Hoci je zreteľne informovaná a vie, čo hovorí, jej slová ako celok sa mi nepozdávajú. Potrebujem čas, nech sa mi to v hlave uprace.

„Andrej, poďme k veci: čo od teba chcem. Chcem – Nie, prosím ťa, aby si mi pomohol. Ide mi o život, tak ako mojím blízkym a rovnako aj tvojmu kamošovi Dégovi. Hovorí o tebe len v samých superlatívoch. Rád by sa s tebou stretol a osobne ti všetko vysvetlil. Od neho isto každý fakt prijmeš jednoduchšie než odo mňa. No nezabúdaj hlavne, že o život ide aj tebe. Keď sme ťa dokázali nájsť my, dokážu ťa nájsť aj oni. Som si istá, že tu majú svojich ľudí a už po tebe neúnavne pátrajú...“

„Bum Dég je tu na Slovensku??“

„Nie, ostal v Thajsku, prišla som sem iba s úzkym okruhom tých najvernejších.“

Mimovoľne som sa pozrel doprava cez okno na ulicu. Pri obrubníku stále parkuje krásny čierny Lexus. Nie lacná sranda, ani na prenájom. Tí jej najvernejší si nežijú zle...

„Dég ostal v Thajsku. *Oni* sú nepríčetní. Správajú sa ako zmyslov zbavení a vyhrážajú sa všetkým, ktorí podľa nich mali niečo do činenia s lúpežou tých 39-tich miliónov. Preto sme sem prišli za tebou. Dég s pár ďalšími ostal v Thajsku, kde sa ukrývajú a zbierajú akékoľvek dostupné informácie, na ktoré sa dá natrafiť. Potrebujeme totiž, aby si sa vrátil a pomohol nám nájsť tie zvyšné strany, ktoré otec vytrhol. Určite ich nevyhodil. Niekam ich musel schovať, rovnako ako aj ukradnuté peniaze. On bol príliš opatrný na to, aby len tak zahodil toľko cenného materiálu. Akonáhle tie peniaze dokážeme nájsť a vrátiť ich, dajú nám konečne pokoj. Dovoľte mi povedať, aké si bol veľké eso pri pátraní a vyšetrovaní. Nikto sa ti nevyrovnal. Tvoj otec potreboval niečo vypátrať, niečo objasniť či vysvetliť, povolal predsa vždy teba. Presne také schopnosti teraz potrebujeme.“

Od malička som vynikal prenikavou a bystrou myslou. Prirodzene som vedel postrehnúť súvislosti a súvzťažnosti: nielen tie kauzálne, ale aj analogické. Obzvlášť analogické, to jest priečne, laterálne uvažovanie ma pozdvihlo nad priemer. Jednoducho povedané: čítal som medzi riadkami. Keď si to otec všimol, začal moje duševné danosti všemožne podporovať. Robili si zo mňa srandu, že som hotový detektív Columbo.

Dopil som posledný zvyšok piva, položil pohár na stôl a výsledný náraz opäť ukázal na displeji môjho telefónu čas: 18:28. Pozrel som sa na Simonu so slovami:

„Prepáč, Simona. Alebo Martina. Neviem, či hovoríš pravdu a neviem, čo sa vlastne deje. Pravdu povediac, ani ma to nezaujíma. Otca som pochoval, dlh splatil, problém vyriešil a s *nimi* sa dohodol. Preto mi vôbec dovolili Thajsko opustiť. Ja som z neho neodišiel ako utečenec s hromadou najatých zabijakov v tesnom závese. Keby aj v hre naozaj bolo 39 miliónov bahtov a keby ich aj otec nejakým zázračným spôsobom naozaj ukradol, nikto z *nich* by sa neobťažoval cestovať cez celú zemeguľu na Slovensko a pátrať tu po niekom, kto s tým i tak nemá nič spoločné. Toto nie je celosvetová konšpirácia. Nech už sme s otcom spolupracovali s akokoľvek špinavými, zlými a mocnými ľuďmi, ich vplyv nesiahal za hranice Thajska. Tobôž nie do Európy. A ešte jedna vec: ak by si im čokoľvek vrátila, žiť by ťa nenechali tak či onak. Spomeň si na otca.“

Vystrel som ľavú ruku, v ktorej stále držím zápisník, a podal ho Simone na opačnej strane preskleného stola. Na jej tvári sa zračilo silnejšie pobúrenie. Povedal som:

„Nech sa páči. Nechcem ťa uraziť a neobviňujem ťa z klamstva. Neviem, do akých problémov ste sa namočili, ale som si istý, že ste ich interpretovali zle. Nesúvisia s mojím otcom a ani so mnou. Nie som žiadny kúzelník a žiadny nadprirodzený detektív. Otcovi som pomohol, kedy sa len dalo, ale toto je niečo iné. Nepochybne v Bangkoku nájdete skutočných vyšetrovateľov, ktorí budú vedieť odvieť rovnako dobrú prácu ako ja, alebo dokonca i lepšiu. A čo je hlavné: do Thajska sa ja už nevraciam.“

Postavil som sa zo stoličky, z peňaženky vytiahol dve eurá, položil ich na stôl a bez pozdravu zišiel dolu schodom až k pootvoreným vchodovým dverám. Cestou som sa pozrel na chlapíka sediaceho pri počítači a reproduktoroch. Stále popíja minerálku – už tretiu – a neprítomne hľadí voľakam do steny. Vyšiel som von na ulicu a zabočil doľava. Po dvanástich krokoch som začul zvuk silného motora a odpich auta od krajnice. Prenajatý Lexus vyrazil. Preč odo mňa. Simona nepočkala na čašníčku. Asi iba položila peniaze za svoju kávu, mlieko a vodu na stôl. Ihneď vybehla von a nasadla do auta. S vodičom sa ani teraz desať minút nebozkávala.

7

Kráčam po chodníku. V decembri je okolo siedmej večer už dávno hlboká tma. Zodvihol sa pomerne silný vietor, a tak som si pritlačil golier bundy bližšie ku krku. Predo mnou sa zľava objavila policajná stanica. Podobne ako celé okolie je tmavá; svieti sa iba v dvoch oknách. Za ňou som odbočil doľava do vedľajšej uličky. Teším sa už domov. Uvarím si niečo dobré na večeru; v medzičase som vyhladol ako vlk. Keď som prešiel na opačný koniec cesty, pozrel som sa na obe strany, aj keď ide len o jednosmerku.

Vtedy som zbadal obrys postavy na rohu policajnej stanice. Mihol sa iba letmo, no stihol som rozoznať, že to je chlap nižšieho vzrastu. S najvyššou pravdepodobnosťou zákazník z Dobrodruha, ktorý do seba lial jednu minerálku za druhou. Nedal som na seba nič poznať. Ako keby som si ho nevšimol. Pokračoval som v chôdzi cez cestu, až som prišiel k ďalšej križovatke, kde som odbočil doprava. Zastavil som sa v zákryte paneláku pri múre. Čakám. Nič sa neozýva. Ubehla minúta, dve, tri. Stále žiadny zvuk kroku, žiadny pohyb smerom ku mne. Ticho. Vtom sa ozvali vzdialenejšie kroky, tlmené. Ťažšie našľapovanie. Znejú skôr ako kroky muža než ženy. Čakám opretý o stenu domu. Dotyčný kráča po pravej strane cesty, po chodníku, musí sa teda čoskoro objaviť rovno pri mne. Hlasitosť krokov je vyššia a vyššia. Už je tu.

Spoza rohu sa vynoril zavalitý chlap, asi rovnako vysoký ako ja. Nesie plátenú tašku, ktorá mu chôdzu sťažuje. Pozrel sa úkosom po mne a bez zastavenia pokračuje ďalej. Po chvíli sa mi stratil z dohľadu v inej ulici. Nebol to zákazník z Dobrodruha. Pustil som sa teda opäť do chôdze, prešiel ďalšie dve odbočky a ocitol sa pred bránou do bytovky na Budyšínskej, kde mám prenajatý byt. Pri nahliadnutí do svojej poštovej schránky som sa obzrel po okolí.

No nikde nikto. Sídliisko prázdne, akoby Bratislavu zasiahol mor. Už dlho som tu takéto zvláštne ticho nezažil. Ostal som stáť na mieste; pozerám sa. Na žiadne konkrétne miesto. So žiadnym konkrétnym úmyslom. A pritom všade: na betónový chodník, asfaltovú cestu, smetné

koše, pahýle zoschnutých stromov bez lístia, mŕtvu trávu, vysoké paneláky, temnú zamračenú oblohu. Nikde ani živej duše. V podaktorých oknách susedných bytoviek sa svieti, avšak ja mám pocit kompletnej izolácie: ako keby som sa nachádzal v odlišnej dimenzii od zvyšku obyvateľstva; od zvyšku sveta. Veľmi nepríjemný dojem. Byť tu a zároveň tu nebyť; zároveň byť *inde* – na *mieste*, ktoré nemožno lokalizovať geograficky ani fyzicky.

Niečo sa so mnou deje. Psychicky. Toto nie je dobre.

Po pár sekundách mi to došlo. Zvláštnosť aktuálneho ticha spočíva v absencii štandardného mestského ruchu, ktorý za bežných okolností možno počuť dňom i nocou: občasné auto prechádzajúce o pár blokov ďalej; štekajúci pes v dialke; kvíliaca električka na trati; šelest konárov; poletujúci leták alebo taška vo vetre. Teraz to všetko zaniklo. Okolo mňa sa rozhostilo akustické vákuum. Alebo sa rozhostilo vo mne? Tento psychický stav som už raz zažil. Nič príjemné to nebolo.

Do ticha sa spoza rohu brány, pred ktorou stojím, ozvalo ťahavé šuchnutie. Zvuk ťažkého predmetu ťahaného po zemi. Stojím a počúvam. Hrobové, veľké ticho. Ťažký predmet sa znova pohol a vydal identický zvuk. Bližšie pri mne. Hneď za rohom. Stojím a počúvam. Ticho. Vlastne nie. Ťažké, namáhavé dýchanie. Prerývaný rytmus. Necelý meter pri mne. Za múrom domu. Na mieste, kde sa ozvalo druhé šuchnutie. Nieкто ten ťažký predmet po zemi musel dotiahnuť. Ten nieкто teraz stojí priamo tu. Dýcha. Ja len stojím a počúvam. Nevydržal som to. Vykročil som zo schodíkov a rázne obišiel roh.

Prázdny chodník. Ani najmenší náznak prítomnosti čohokoľvek. Vydýchol som si a otočil sa naspäť ku schodíkom. K bráne.

Vtedy som zakričal. Uskočil som o pol metra dozadu. Podvedomá, inštinktívna reakcia. Pud sebazáchovy. Pri poštovej schránke, kde som pred chvíľou stál a počúval ťažké dýchanie spoza rohu, som na letmý okamih zbadal čiernu postavu. Nebola čierna v štandardnom slova zmysle. Skôr na mieste, kde sa nachádzala, absentovalo svetlo. Nepřítomnosť čo i len najslabšieho svetla vytvorila jej obrysy viditeľné voči okoliu.

Teraz je brána znova prázdna. Odpudivý prelud zmizol rovnako prudko a nečakane, ako sa zjavil. Toto nie je vôbec dobré. Nieкто sa mi dostal do hlavy. Nápor ďalšieho ostrého vetru mi prenikol pod bundu. Po

tele mi prebehli intenzívne zimomriavky. Stačilo postávania vonku v tomto pochmúrnom nečase. Vytiahol som kľúče z vrecka, otvoril bránu na čip, vyšiel po schodoch na prízemie a odomkol dvere do bytu rovno oproti schodíkom. Zavrel som za sebou; a vydýchol si.

Vyzliekol som sa, vstúpil do kúpeľne, postavil sa do sprchového kútu a začal si užívať prúd horúcej vody. Odkedy som na Slovensku, nechal som si narásť dlhé vlasy, ktoré mi momentálne siahajú až po plecia. Sú vždy úplne rovné a teda sa nepredlžia, ani keď ich namočím, ako to býva s kučeravými vlasmi. Po sprche som sa dôkladne utrel, obliekol a pustil sa do prípravy jedla. Som vysoký 180 cm, vážim niečo cez 90 kg. Kedysi som vážil o 10-15 kg menej. Mal som oveľa väčší výdaj energie a pohybu. Teraz si sotva kedy zacvičím, a tak som začal výrazne priberať, čo ale nie je na škodu. Akurát sa mi asi znížila fyzická pohyblivosť, rýchlosť a dynamika. Tréneri z muay thai klubu Porom by sa tomu iste nepotešili. Kašľať na nich.

Vytiahol som z chladničky tanier s rezňami v cestíčku a ryžou, ktoré som si tam odložil po včerajšku. Zvyknem navariť viac, aby som nemusel každý deň niečo chystať. A aby som mal čo-to po ruke pre prípadné návštevy. Ohrial som si jedlo v mikrovlnke, sadol si ku stolu a pustil sa do večere. Bývam v prenajatom jednoizbovom byte, alebo lepšie povedané, v garsónke. Za dverami sa nachádza úzka a malá chodbička, na ktorú sa zľava napája kúpeľňa spolu so záchodom. Chodba ďalej vedie priamo do hlavnej izby, ktorú mám v prednej časti zariadenú ako obývačku s pohovkou, regálmi a konferenčným stolíkom.

V zadnej časti, napravo od chodby, leží za stenou veľká posteľ. Naopak, naľavo od chodby je vstup do menšej kuchynky. Tam práve sedím pri stole a jem večeru. Na celej stene priamo oproti vstupnej chodbe, čiže aj v kuchynke, aj v obývačke, sú okná, cez ktoré sa pozerám von do bezútešnej prázdnej ulice. Dvíhajúci sa vietor počuť až dnu.

Po poslednom súste som hneď umyl riad a položil ho schnúť na kuchynskú linku. Mám rád poriadok. Síce je iba necelých osem hodín večer, no po celom dni sa cítim celkom unavený. Prezliekol som sa do pyžama, ľahol si do postele a zavrel oči. Viem, že ešte nezaspím, ale zide sa mi pred spánkom si trochu vyčistiť hlavu. Simona. Otec. Thajsko. Smrť. Násilie. Boj.

Strach. To všetko sú dojmy, ktoré sa mi rôznym spôsobom vynárajú v hlave a nedajú pokoja.

Predstavil som si nižšieho, zavalitého muža v kaviarni pri počítači a reproduktore. S minerálkou na stole. S neprítomným pohľadom upretým na stenu vedľa mňa. Predstavil som si obrys podobného muža na rohu policajnej stanice. *Keď sme ťa dokázali nájsť my, dokážu ťa nájsť aj oni. Som si istá, že tu majú svojich ľudí a už po tebe neúnavne pátrajú.* Povedala Simona.

Predstavil som si krátku ale šokujúcu halucináciu pred bránou na schodíku. Tieň. Temnú postavu. Dychčanie. Šok.

Prenechávam všetkým myšlienkam voľný priebeh a iba sa na ne pozerám ako nezúčastnený pozorovateľ, ktorý s týmto duševným vírom nemá nič spoločné. Veľmi účinný trik. Po chvíli sa jednotlivé rušivé dojmy začali samovoľne vytrácať, až som pocítil viac-menej klud. Pozornosť som sústredil na vlastný dych a na bod uprostred hrude. Zakráda sa na mňa čoraz väčšia únava. Až som napokon definitívne upadol do hlbokého a neprerušovaného spánku.

Čierna cesta sa vinie pred mojimi očami. Všade naokolo sa rozprestiera sivastá, mŕtvolná krajina posiatá menšími pahorkami, na ktorých sa kde-tu vo vetre chvejú zoschnuté, pokrútené zvyšky stromov a kríkov. Hoci stojím uprostred tejto nehostinnej pustiny úplne sám, mám pocit, že ma voľakto pozoruje. Pozoruje nie je to správne slovo. Skôr sa mi snaží dostať pod kožu a pôsobiť na mňa.

Keď som sa otočil smerom, odkiaľ pociťujem pôsobenie, uvidel som v popraskanej zemine temnú dieru. Niečo ma nabáda, aby som k nej pošliel bližšie. Vôbec sa mi k tomu nechce, avšak nohy ma prestali poslúchať a vykročili k rozsadline. Čím viac sa k nej približujem, tým nepríjemnejší zápach pociťujem. Nevieam, k čomu by som ho prirovnal. Evokuje mi najskôr akúsi zvrátenú kombináciu zhnitej ryby a dlhodobo zapchatého sifónu v zanedbanej kúpeľni.

Diera sa predo mnou rozširuje a vidím z nej vytŕčať hrôzostrašne povykrúcané korene už dávno neexistujúcich stromov. Hýbu sa a chcú na mňa dočiahnuť? Zdá sa mi to? Vzoprel som sa sile, čo ma ťahá k tejto diere

a otočil hlavu doľava. Odrazu, asi desať centimetrov predou mnou, som zbadal znetvorenú sinavú podobizeň ceriacu na mňa dlhé, ostré a hrdzou čiastočne pokryté zuby. Srdce mi poskočilo až do hrdla; zobudil som sa v posteli.

Zhlboka lapám po dychu a nechávam stekať kropaje potu po tvári na perinu, plachtu a pyžamo.

Zobudil som sa pred šiestou. Nočná mora stále vo mne rezonuje, hoci v medzičase sa už nepotím. Nemôžem povedať, že by som nočné mory mával často. Ak sa ale predsa objavia, vždy ich spustí niečo konkrétne. Nemám pocit, že by tú z uplynulej noci vyvolalo včerajšie stretnutie so Simonou. A následný rozhovor v kaviarni. Podobné vízie som zažil aj v minulosti. Vždy mali jedného spoločného menovateľa: uhrnutie.

Čierna mágia je v Thajsku extrémne rozšírená a častý jav. Budhizmus na územie dnešného Thajska prenikol údajne už okolo roku 250 pred n. l. počas vlády indického kráľa Ašóku, veľkého budhistickeho patróna a príkladného obdivovateľa. Následne sa miesil s už prítomnými vplyvmi hinduistického a animistického náboženstva, až vznikla súčasná, pomerne pestrá zmes spirituality a povier.

Oficiálne sa drvivá väčšina obyvateľstva hlási k budhistickej vetve Théraváda, takzvanej južnej línii, typickej pre južné krajiny Ázie. Viera v duchov, silu amuletov a zaklínadiel má v mnohých spoločenských kruhoch dodnes silnú odozvu: a netýka sa to iba chudobných, nevzdelaných roľníkov ale mnohokrát i študovaných intelektuálov vo veľkomestách.

Nikto nevyšle proti inej osobe uhrnutie či kliatbu len tak pre nič za nič. Musí mať zákonite dôvod. Tých môže byť celkom pestrá škála: dakto chce ublížiť niekomu známemu. Pomstiť sa za príkorie, ktoré od neho buď naozaj alebo domnelo utrpel. Druhým typickým scenárom je, keď dakto začne zlovoľne pôsobiť na úplne cudzieho človeka, ktorého nikdy predtým ani nevidel, ani o ňom nepočul, pretože je motivovaný akousi sľúbenou odmenou. Inštinkt mi vraví, že v mojom prípade pôjde o druhú možnosť. Každopádne sa skôr či neskôr odpoveď dozviem.

Sadol som si na kraj postele a pozrel sa na čas na telefóne: 05:57. Dnešná prednáška na fakulte mi začína až o deviatej. Úvod do štúdia anglického jazyka. Momentálne mám myseľ všade inde, len nie pri angličtine. Vstal som z postele, umyl si zuby, naraňajkoval sa a hodil na seba čisté oblečenie zo skrine: hnedé pláténé nohavice, žlté tričko, mikinu s kapučnou a bundu zo včera. Obul som si zimné, čierne topánky. Cítim sa zvláštne, a tak som si povedal, že najlepšie bude nesedieť doma, ale sa prejsť po vonku. Svieži vzduch mi spraví dobre.

Vonku je ešte stále tma, no na oblohe sa objavujú náznaky brieždenia. Prechádzka ma zaviedla k jazeru Kuchajda za obchodným strediskom Polus. Pohľad na vodu vždy na mňa pôsobí upokojujúco. Po vodnej hladine pláva lenivo niekoľko kačíc a jeden káčer. Žijú kačky v pároch, alebo promiskuitne? Nikdy som nepátral po odpovedi.

Spomenul som si na Simonu. Sebavedomá, príťažlivá žena, ktorá sa vo svete nestratí. Je inteligentná. Doteraz žasnem nad jej znalosťou slovenčiny. Môj otec žil s matkou mnoho rokov, trávil čas i na Slovensku a rozprával po slovensky aj s ňou, aj so mnou. Ale i napriek tomu nikdy nedosiahol úroveň takej bezchybnosti, plynulosti a prirodzenosti, akej som bol včera svedkom u Simony.

Jedna vec je naučiť sa angličtinu alebo nemčinu; druhá vec je zvládnuť slovenčinu. Dokonca aj thajčina, tak vzdialená pre človeka zo Západu, je pomerne jednoduchá: gramatika neobsahuje komplexnosť slovesných tvarov, časovania, zhody podmetu a predmetu a iných javov, ktoré trápia študentov európskych jazykov. Je síce nutné osvojiť si päť tónov, dôležitých pre komunikáciu v thajskej reči, avšak stále sa to nedá porovnať so slovenčinou. Slovenčina je podľa mňa jedným z najťažších jazykov, aké na svete existujú. Raz som dokonca počul názor, že je tým najťažším. To už mi príde ako príliš trúfalé tvrdenie. Tak či onak, Simoninej lingvistickej výbave niet čo vytknúť.

To však nemožno povedať o jej príbehu.

Jej včerajšie rozprávanie vykazuje viac logických a súvislostných dier než ementál. V kruhoch, v akých som sa s otcom kedysi pohyboval, sa netočili sumy o hodnote miliónov eur, v prepočte. Priemerný mesačný plat v Thajsku sa pohybuje okolo 17,000 Bahtov, teda asi 440 EUR v čistom po

zdanení. Všeobecné výdavky sú o pár percent nižšie než na Slovensku. Samozrejme, v kluboch muay thai, hlavne tých nelegálnych, sa objavovali pri zápasoch výrazne vyššie čiastky, no zlaté El Dorado to práve nebolo.

Ak ale pripustíme, že do hry sa nejakým spôsobom naozaj dostali tie milióny, majitelia a sponzori týchto klubov by nevyslali svojich nohsledov do vzdialenej krajiny vymáhať v ich mene peniaze. Cesta tam a späť, zabezpečenie ubytovania, preprava, informačná logistika a donucovacie prostriedky by im výrazne navýšili náklady. Pritom šance na získanie stratených peňazí by vôbec nemuseli narásť.

Okrem toho je vysoko nepravdepodobné, že Bum Dég, jeden z najvernejších priateľov, akého sme s otcom kedy mali, by disponoval dôkazovým materiálom o krádeži. Dég bol personalista, head-hunter. Lovec hláv. Vynikal v HR – Human Resources; v ľudských zdrojoch. Pre jednotlivé kluby zháňal talenty z ulice a iných miest. Chlapcov schopných obstať v ringu a zarobiť pánom hore slušné prachy. Na tých mal naozaj nos. Akcie sa štilil ako čert križa. Určite by sa nezúčastnil lúpeže. Nieto ešte aby ju točil na telefón v priamom prenose.

A v neposlednom rade: neverím, že Simona je moja nevlastná sestra. Možno ona sama je o tom presvedčená, možno jej to voľakto z nejakých dôvodov natáral. Svojím sexuálnym životom sa otec predou mnou netajil a vedel som pomerne presne, s kým, kde, kedy a ako. Patrilo to k jeho priamočiarej povahe a svojím spôsobom aj k výchove; snažil sa ma usmerňovať a vychovávať aj v oblasti sexu už od puberty. Nepatrilo medzi rodičov, ktorí zanovito túto tému pred svojimi deťmi vytláčajú z každodennej reality.

Naposledy som sa pozrel na skupinku kačíc a káčera a vykročil smerom domov. Musím si zobrať učebné materiály a pobrať sa na Gondovú. Oficiálny začiatok prednášky o úvode do štúdia anglického jazyka: 09:05. Na fakultu som prišiel o 08:49. Mám 16 minút k dobru, a tak som vytiahol telefón, našiel v zozname meno Peter Michálik a nechal zvonieť:

„Nazdar Andrej, čo takto skoro?“

„Čau Peťo, nemám čo robiť.“

„Ale nevrav. Ďakujem inak ešte raz za ten tip. Fakt si mi pomohol.“
„To je v poriadku. Ty si rád, že si sa toho auta zbavil, a oni zasa, že ho majú.“

„Tak, tak... Ako sa má Linda?“

„Chvíľu sme teraz neboli spolu. Ale určite dobre. V Londýne by som ja nevydržal, no jej to upršané počasie vyhovuje. A čaká ďalšie dieťa.“

„No paráda, tá už tie deti potrebovala. Furt mi len pílila uši, haha.“

„A čuduješ sa? Už od strednej básnila o deťoch... Počuj, Peťo, mal by som na teba jednu prosbu.“

„No to som si mohol myslieť. Jasné, len hovor.“

„Vieš sa mi pozrieť...“

Prerušil ma buchot pred dverami. Odrazu sa roztvorili a dnu vošiel Mišo aj s doktorandom, s ktorým sa delíme o kabinet. Prileteli ako veľká voda.

„Počkaj, Peťo, je tu hluk, sekundu.“

Pozdravil som chalanov a vyšiel na chodbu. Zamieril som rezkým krokom doľava, dolu schodmi, okolo vrátnice na koniec prízemia až k záchodu pre mužov. Zavrel som za sebou dvere a postavil sa k veľkému netesniacemu oknu. Vždy cezeň dnu prefukuje chladný vzduch. Opäť som priložil telefón k uchu.

„Už som tu. Takže: potreboval by som, aby si sa mi pozrel na záznamy colných okienok na letisku. Niekedy v rozmedzí pred dvoma týždňami až po dnes. Hľadáme dvadsaťdvaročnú ženu, asi 170 cm vysokú, dlhšie blond vlasy, rovné. Menší nos, nižšie čelo, trošku ostrejšie čeluste. Prišla v spoločnosti minimálne dvoch ľudí spoločným letom z Bangkoku do Bratislavy. Je možné, že v dokladoch uviedla meno Simona Boyar, avšak isté to nie je.“

„Spomal, človeče, spomal. O čo tu ide?“

„Radšej nechci vedieť.“

„Myslel som si, že to povieš. Dva týždne je dlhá doba. Stovky, tisícky záznamov. A ako vôbec vieš, že prišla do Bratislavy a nie do Viedne?“

„Prenajali si minimálne jedno drahé auto: nový Lexus LS 460 s bratislavskou poznávacou značkou. Takí ľudia by nešaškovali s presunom z

Viedne do Bratislavy. Neprenajímali by si auto až tu. Áno, mladých žien toho popisu bude isto veľa, ale nie každá prišla z Thajska a nie každá prišla v sprievode aspoň dvoch ľudí.“

Simona spomínala *svojich ľudí*. To znamená, že musia byť minimálne dvaja, spolu s ňou traja. Peter sa na chvíľu odmlčal a počul som jeho chrapľavé dýchanie v mikrofóne. Odvetil:

„Dobre, Andrej, pozriem sa ti na to. Ale neočakávaj zázraky. Mám tých colníkov síce pod palcom, ale tiež mám svoju prácu a nemôžem si tu robiť, čo sa mi zachce. Z právneho hľadiska na nič podobné nárok nemáš, to ti je dúfam jasné... Ešte niečo?“

„Môžeš začať s hľadaním hneď teraz?“

„Kurník šopa, práve som si rozbalil raňajky!“

Nič som na to nepovedal.

„Och, no že si to ty. Keby si mi nebol toľkokrát už pomohol, poslal by som ťa teraz vieš kam. A to aj napriek tomu, že sme mohli byť rodina, keby som sa s tvojou sestrou nebol rozišiel.“

„Ďakujem pekne, Peťo, máš to u mňa.“

„To teda mám!“

Zložil. 09:03. Rovnako rezkým krokom som vybehol späť na chodbu, pri vrátnici doprava hore schodmi na prvé poschodie, doľava do kabinetu po učebné materiály a hneď aj na prednášku. Študenti budú musieť prepáčiť moje mierne meškanie. Tí by si asi priali, aby som neprišiel vôbec; mali by tak dnes doobeda voľno.

8

Dejiny angličtiny od éry takzvanej Old English až po súčasnosť. Keltské, anglo-saské, normanské, francúzske a ďalšie vplyvy na jej pestrý vývoj. Aj to je témou môjho kurzu Úvod do štúdia anglického jazyka. Po hodine prednášania a interaktívnej diskusie som si zbalil veci, vzal ich zo stola a otvoril okno. Nech vpustím dnu trochu čerstvého vzduchu. Popri odchádzajúcich študentoch som sa pretlačil na chodbu. Vrátil som sa do kabinetu, ktorý je zatiaľ prázdny. Chystám sa otvoriť na svojom počítači akademický informačný systém AIS, aby som zapísal učivo za včerajšok a dnešok. Keď vtom mi začal vo vrecku vibrovať telefón. Zvuk som si vypol pred prednáškou a stále je nastavený tichý režim. Prichádzajúci hovor: Peter Michálik. Zodvihol som:

„Počúvam, Peťo. Už si skončil s raňajkami?“

„Chod' do riti. Mám to.“

„Čože?“

„No mám tú babu aj s tými jej borcami.“

„Si robíš srandu? Pred hodinou si ma varoval, aby som si nerobil veľké nádeje.“

„Máš obrovské šťastie. Začali sme pátrať pred 14 dňami a oni prileteli pred trinástimi. Kolegyni v záznamoch vyskočili dosť rýchlo. Na pase stálo Simona Boyar. Odbavili sme ju poobede o pol tretej a hneď po nej išli traja chlapi, typickí Aziati, všetci vyzerajú rovnako. Teda, dvaja z nich veľmi podobne, pričom ten tretí pôsobí na fotke trochu vyššie, s kratšími vlasmi. Vojenský zostrih. Má pohľad ako vrah. Chceš aj mená?“

Thajčania nevyzerajú rozhodne rovnako. Jednak sa odlišujú od zvyšku Ázie o čosi vyššou genetickou diverzitou a teda aj individuálnou odlišnosťou vo výzore. Okrem toho nepredstavujú homogénnu etnickú skupinu. Pred asi tisíc rokmi nastalo veľké sťahovanie obyvateľov vtedajšej južnej Číny na územie dnešného Thajska. Druhá veľká skupina Thajčanov má zasa výrazné indické korene. Ale bežní ľudia tieto rozdiely nepostrehnú. Pritakal som.

„U každého vidím iba jedno meno. Také pasy oni majú. Tej hatmatilke nerozumiem, tak ti prečítam, čo tam pod menom vidím v latinke: Mr. Chakrii – to je ten s vykosenou hlavou; Mr. Arthit a Mr. Dusit – to sú tí dvaja podobní.“

Pri mene Chakrii ma zamrazilo. Jedného takého som kedysi letmo spoznal. Neprijemné spomienky. Odvetil som:

„Super, ďakujem ti za ochotu. Ešte posledná rýchla otázka: kedy je podľa pasu Simona narodená?“

Opäť som na dve sekundy započul Petrove chrapľavé dýchanie. Zjavne sa pozrel bližšie na záznamy a skontroloval dátum:

„Tretieho augusta 1995.“

„Ďakujem ešte raz. Ako vravím, máš to u mňa.“

„OK, však potom niekedy skočíme na pivo, ma môžeš pozvať. Ak si na mňa dovtedy nevymyslíš nejakú ďalšiu somarinu.“

„Platí, maj sa zatiaľ,“ zložil som.

Traja rodení Thajčania a jedna Švédka. Z otcovej strany Angličanka, ak vraví pravdu. Úprimne povedané, čakal som, že na pase bude mať iné meno. Rád si informácie zisťujem z viacerých zdrojov, aby som mal referenčný rámec na porovnanie. Človek tak získa väčší prehľad o situácii. Vie v prípade potreby efektívnejšie reagovať. Nie vždy. Niekedy je dojem väčšieho prehľadu iba obyčajnou ilúziou.

Kabinet je stále prázdny. Chalani buď ešte ňaťahujú svoje hodiny, alebo si šli von zapáliť. Učebné materiály z prednášky som vložil späť do tašky, prehodil si ju cez plece, obliekol si bundu a vybehol von na chodbu. Typický doobedný frmol uprostred týždňa zachvátil aj katedru anglistiky. Všade pobejú ľudia: sami, v pároch, v skupinkách. Niektorí s chvatom, niektorí kľudne, iní vyesdávajú a počúvajú hudbu na lavičke, pohrúžení do svojho sveta.

Odobral som sa na ulicu pred budovu. Pri múriku rovno oproti hlavnému vchodu stojí Mišo aj s doktorandom, s ktorým sa delíme o kabinet. Fajčia. Zo slušnosti som sa pristavil na kus reči. Mišo práve ťahá do seba do polky vyfajčenú cigaretu ako Turek. Chvíľu nato zo seba vypustil

masívny kúdol dymu. Aspoň že sa taktne otočil nabok a nefukol mi ho rovno do tváre.

„No čo, poslúchali študenti?“ spýtal sa ma spoza dymovej clony.

„Čo iné im ostáva.“

„Mne sa väčšina furt hrá na mobiloch,“ postťažoval sa doktorand po tom, ako tiež vyfúkol podobný, no predsa len menší nápor dymu.

„Musíš ich vedieť viac zaujať,“ odvetil Mišo a žmurkol na mňa, „Taký Andrej na nich škaredo pozrie, buchne rukou do stola, keď je treba, a hneď je svätý pokoj, no nemám pravdu?“

„Hovoríš ako múdra kniha. Akurát nemusím ani do stola búchať,“ zažartoval som.

„Teraz už nie. Skrotil si si ich ako divé kone.“

Chalani si takto zo mňa robia srandu, odkedy sa začalo povrávať, že som sa kedysi intenzívne venoval bojovým umeniam. Kašľať na nich. Niekedy si pustia hubu na špacír ako staré dievky na trhovisku, no inak to sú dobrí ľudia. Nechcelo sa mi tam už postávať, a tak som sa s oboma rozlúčil a vydal sa smerom k zastávke električiek na opačnej strane križovatky.

Po zvyšok dňa už mám od školy pokoj. Vlastne celý zvyšok týždňa mám pre zmenu voľnejší. Väčšinu hodín, na ktoré chodím ako študent, mi tento týždeň zrušili, pretože oboch docentov zložila akási silno nákazlivá choroba. Azda chrípka či zápal pľúc. Pravdepodobne o tomto čase ležia doma v posteli pod perinou s teplomerom v ústach a nechávajú sa obskakovať svojimi dlhoročnými manželkami. V rozvrhu mi ostali iba dva semináre súvisiace s výskumom pre moju rigoróznou prácu. Tie mám zajtra doobeda hneď po sebe. Rozhodol som sa, že si skočím domov zaniest' veci, nech s nimi nepobehujem po meste. Potom si vymyslím nejaký program.

Jazda električkou trvá vždy viac-menej rovnako, keďže sa nestáva obeťou dopravnej zápchy. Je jedno, či ňou idem o pol jedenástej doobeda ako teraz alebo o pol piatej poobede ako včera. V prípade výnimočne tuhej zimy zvyknú niekedy zmrznúť elektrické drôty nad zemou. Vtedy sa nemilosrdne zastaví celá električková premávka. No v Bratislave, pri jej vlažných zimných mesiacoch, k tomu momentálne dochádza skôr zriedka.

Pamätám si, že niekoľko zím, ktoré som tu ako dieťa strávil, bolo oveľa mrazivejších. Dôsledok globálneho otepľovania?

Opäť som vystúpil na Trnavskom mýte, prešiel bezútešným podchodom a rovnakou trasou sa dostal k sebe domov. Totožná rutina. Až na dva rozdiely: nezastavil som sa u Dobrodruha na vzrušujúcu rozpravu a nesledoval ma žiadny nižší, zavalitý chlap snažiaci sa tváriť nenápadne. Čipom som si otvoril vchod do bytovky, vstúpil do malého vestibulu a prekonal schody vedúce na prízemie. Kľúče od bytu som strčil do kľúčovej dierky, otočil nimi trikrát doľava a roztvoril dvere. Ovanul ma závan chladu. Pozrel som sa dolu.

Na podlahe rovno pred sebou som zbadal zlovestne vyškerenú tvár s vycerenými zubami a žltým kotúčom v ústach.

Čierna mágia. Ľudia často používajú tento výraz, no v skutočnosti je mágia iba jedna. Kto tomu verí a disponuje mocnou predstavivosťou, vie silou vlastných myšlienok a prianí na druhých ľudí rôzne pôsobiť: ak pôsobí pozitívne-prospešne, uchyluje sa k takzvanej bielej mágii; ak pôsobí negatívne-škodlivo uchyluje sa k takzvanej čiernej mágii. Sila, ktorú pri tom používa, je ale iba jedna a výsledný účinok závisí od jej nasmerovania.

Podvedomý inštinktívny reflex ma prinútil sa napochytr obzrieť: za seba k vstupnej bráne; vedľa na schody vedúce na prvé poschodie; späť do otvoreného bytu. Nikde nikto, ako by sa dalo čakať.

Pozrel som sa na parkety, na stredne veľký amulet hinduistického démona Rahu, ktorý podľa indickej mytológie požiera slnko. Nepožiera ho pochopiteľne doslovne. Slnko nie je žiadny veľkonočný pagáč. V ezoterickej mystike znázorňuje tento čin istý hlbší duševný prerod. V povrchnejšom význame sa Rahu používa ako jeden z démonov vyslaných šíriť utrpenie. Vybranej obeti má odobrať jej vitálnu energiu, jej zdroj života, jej „vnútorné slnko“. Inými slovami, má ju obrať o aktívne sily vzdoru. V krajnej miere i zabiť.

Nevdojak som si spomenul na živý sen z minulej noci. Alebo skôr môžem povedať na nočnú moru. Zdá sa, že momentálne sa stávam vybranou obeťou ja. Aké lichotivé.

Najhoršie ale je, že tento symbol som v minulosti už videl veľmi zblízka. Takýmto spôsobom ho častejšie používa jedna konkrétna okultná sekta, ktorej učenie sa do veľkej miery inšpiruje taoistickým kultom Gong Tau z Číny. Niekedy sa im hovoríeva thajské Voodoo. Ide o bandu fanatických šialencov, ktorí v početných prípadoch nejednajú na vlastnú päsť. Nechávajú sa najať tou či onou záujmovou skupinou. Výmenou za hmotné dary, vplyv, moc alebo peniaze potom zaútočia v mene svojho „zamestnávateľa“ na nič netušiacu obeť.

Sprvu ju duševným pôsobením nalomia. Následne ju cez materiálny nosič ako napríklad amulet pripútajú k sebe. Tretím krokom býva spravidla fyzická konfrontácia, kedy predostrú svoje požiadavky. Nezabudnú spomenúť zoznam hrôzostrašných vyhrážok, ktoré v prípade odporu bez akéhokoľvek zľutovania splnia. Štvrtý krok teda závisí do istej miery od obeť: buď sa im podvolí a vyhovie ich žiadosti, dúfajúc, že si tým zachráni život, alebo v ukrutných mukách zahynie. Tá druhá alternatíva totiž už nezahŕňa psychické pôsobenie cez amulety, ale staré dobré, vekmi osvedčené mučiace metódy tela.

Naposledy som vyškereného démona Rahu videl u svojho otca.

Po chrbte mi prešli zimomriavky a v bruchu sa mi dvihli natrávené raňajky.

Amuletu som sa nedotkol; obkročil som ho, vošiel cez chodbičku do obývačky a zbadal zdroj chladného závanu: kuchynské okno je rozbité, otvorené dokorán a dovnútra vniká sychravý decembrový vietor. Vynikajúce. Budem musieť nechať opraviť sklo, a pritom to ani nie je môj byt. Podišiel som bližšie k parapete a nakukol von cez roztrieštenú presklenú tabuľu. Páchatelia museli vyliezť na strechu vonkajšej garáže, a tak získať ľahký prístup k môjmu oknu. Keďže bývam na prízemí, iba pár metrov nad chodníkom. Rozbili okno, otvorili ho, vlezli dnu, položili amulet do chodby a vyšli rovnako, ako prišli.

Trúfalí zločinci: nie sme síce v luxusnej štvrti Tokia, kde o pouličnom násilí počuli naposledy za druhej svetovej vojny, ale nie sme ani na ošarpanom predmestí Johannesburgu. Bez váhania som vytiahol telefón a naťukal číslo na bytového správcu; čakám na reakciu. Nič. Po siedmich tónoch sa ozvala odkazová schránka. Chvíľu ešte stojím v kuchyni pri

jedálnom stole a dýcham prúdiaci studený vzduch. O pár ulíc ďalej som začul prejsť okolo voľajaké staré auto, možno Škodu Felicia. Do opätovného ticha sa odrazu rozozvučalo zvonenie môjho telefónu. Zodvihol som a priložil si ho k uchu.

„Dobrý deň, pán správca. Tu Bojar, z prízemného bytu A01.2. Volal som vám, pretože sa mi stala taká nepríjemná vec. Nieкто sa mi cez okno vlámal do bytu a zanechal mi tu bordel. Chcel by som vás poprosiť, či by som sa mohol pozrieť na kamerové záznamy.“

Pred asi ôsmimi mesiacmi, ako ma informovala majiteľka garsónky, sa do tohto bytového domu a jeho okolia inštalovali kamery. Na popud miestnych obyvateľov. Tí sa obávajú podnapitých a potenciálne nebezpečných živlov, ktoré sa tu zakaždým bezcieľne pofľakujú, keď v neďalekej herni neinkasujú také výhry, aké si pôvodne predstavovali. Na domovej schôdzi sa napokon odsúhlasilo zavedenie kamier: jednej pred hlavným vchodom do paneláku, jednej na prízemí so záberom na všetky tri spodné byty, schody dole a schody hore, a taktiež jednej vzadu asi na úrovni prvého poschodia. Tá tretia má za úlohu snímať garáže. Vagabundi sa totiž snažia vlámať nielen do bytov, ale aj kradnúť autá.

Niektorí ľudia namietali, že kamery samy o sebe sú na nič. Že majú jedine zmysel, ak sú zároveň napojené na bezpečnostnú službu. Takú, čo je schopná do piatich minút od incidentu pohotovo prísť na miesto činu. To by ale vyžadovalo ešte citelnejšie zvýšenie mesačného správcovského poplatku. Preto hlasovanie nakoniec rozhodlo iba o kamerách.

Mám dojem, že bezpečnostná služba by týchto páchatel'ov aj tak nechytla.

Správca si ma vypočul a odvetil:

„Pán Bojar, ale to je zločin, to treba urýchlene hlásiť na polícii. Kedy sa to stalo?“

„Dnes medzi pol deviatou a jedenástou.“

„To je mi vážne ľúto. Zmizlo vám niečo cenné?“

Pozrel som sa po byte, ale bolo mi jasné, že nič cenné nezmizlo. Respektíve nezmizlo nič – iba mi niečo pribudlo.

„Zatiaľ som si nič nevšimol. Polícii budem hneď volať, no rád by som sa ešte predtým pozrel na záznamy ja osobne.“

„Prepáčte, to ale nejde. Stal sa zločin a treba upovedomiť ihneď policajtov, aby prišli a mohli začať vyšetrovanie. Kamerové záznamy im samozrejme sprístupním... Vy ste nájomník u Dariny Kratochvílovej, však? No to sa mi dejú ale hrozné veci. Viete čo, vy zavolajte políciu a ja zavolám Darine, nech vie, čo sa v jej byte udialo. Je mi to naozaj ľúto. Hlavne ale, že sa vám nič nestalo. Človek už dnes nie je v bezpečí ani za svetla. To ako v tej Amerike. O chvíľu sa tu všetci začneme navzájom strieľať. Už teraz má toľko ľudí zbrane, aj mladiství. Hrozná doba...“

„Ďakujem, do počutia,“ zložil som pre istotu telefón. Typický táraj. Síce nemám na to žiadny racionálny dôvod, no radšej by som bol, keby o tomto incidente vedelo čo najmenej ľudí. Mám dojem, že čoskoro o tom budú vedieť už aj na Dlhých dieloch.

Na kamerové záznamy teda môžem zabudnúť. Plán B: na displeji smartfónu som naťukal 158, vysvetlil policajnému operátorovi situáciu a zložil. Hliadka už je na ceste. Telefón som vhodil späť do vrečka na nohaviciach a vrátil sa do chodbičky. Pod topánkami mi praskajú úlomky rozbitého skla na podlahe. Nakukol som do kúpeľne, z poličky nad práčkou vzal jednu handru, zohol sa k zemi a zabalil do nej vyškereného démona Rahu aj so slnečným kotúčom medzi nabrúsenými tesákmi.

Vyšiel som von pred hlavný vchod, prešiel doľava na opačnú stranu cesty a zahodil démona spolu s handrou do koša. Nemal som chuť chytať ho holými rukami. Prešiel som späť do kúpeľne a viac ako minútu si oplachoval ruky pod silným prúdom tečúcej, studenej vody v umývadle. Tok chladnej vody dokáže neutralizovať škodlivé okultné vplyvy. Po umytí som si ich neutrel, iba vytriasol. Postavil som sa von pred bránu. Tak aby som videl na príjazdovú cestu.